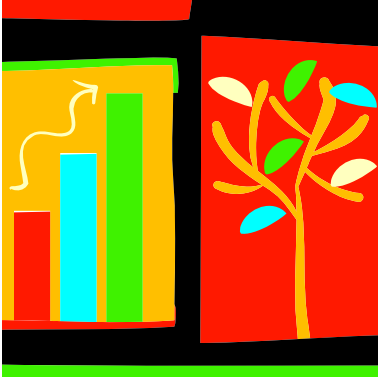

Lạc Vũ Hàn

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 1

Vân Mệnh

Trên đỉnh núi Tử Vân, tiên khí xoay chuyển vân vũ.

Hai tử vũ tiên hạc xuất phát từ trong Tử Vân động, trực hướng phương bắc li khai. Trong không trung đột nhiên xuất hiện một tia hà quang thiểm điện, tiếp theo một đóa tường vân phiêu nhiên xuất hiện, từ từ hiện một nữ tử quốc sắc thiên hương, trong tay cầm bảo kiếm, mi tâm phản phát hồng sắc tiên khí, tuy khuôn mặt non trẻ nhưng đã cho thấy đạo hành đã có thành tựu. Thiếu nữ biệt danh là Sương Hoa, là đại đệ tử của tán tiên Tử Vân đạo trưởng, được đạo trưởng chân truyền, trong vòng trăm năm nay, tru diệt vô số ma quái.

Sương Hoa đi vào Tử Vân Động, thu lại bảo kiếm nắm trong tay. Sau đó từ tốn dùng cánh tay kia lau đi giọt mồ hôi trên trán, chỉnh lại y trang, cuối cùng chậm chậm bước đi vào động khẩu.

Trong Tử Vân Động, Tử Vân đạo trưởng lúc này đang ngồi ở trên bảo tọa, bế mục ngưng thần, một cỗ tử khí phảng phất trong không trung như những mảnh lụa mềm mại, nhưng tịnh không tiêu tán. Sương Hoa đứng một bên

chờ đợi, im lặng không nói một lời.

Một lát sau, Tử Vân đạo trưởng mở mắt, chỉ tay gọi Sương Hoa tới gần.

"Hoa nhi, Huyết Ma Minh Sang con đã xử lý thế nào rồi?"

"Thưa sư phụ, đệ tử đã tru diệt được Huyết Ma Minh Sang, bắt quá..."

"Bắt quá cái gì?" Đạo trưởng lộ xuất một chút thần sắc kinh ngạc.

"Hai mươi người đã bị Huyết Ma Minh Sang giết đi."

"Ồ." Tử Vân đạo trưởng trầm ngâm một chút, trong ánh mắt xuất một tia thương tiếc.

"Đã vậy, với đạo hạnh của con, tru diệt Huyết Ma Minh Sang thật không phải là chuyện dễ, khả năng đệ tử toàn thân trở về coi như là mệnh trung còn may mắn, điều này đệ tử đã xem là vạn hạnh rồi."

"Tại sao sư phụ vì chuyện gì mà không đích thân ra tay, nếu sư phụ ra tay có thể đã cứu sống tính mệnh của hai mươi người, còn có thể tru diệt Huyết Ma Minh Sang, vì chúng sanh mà trừ hại. Huống hồ, việc này sẽ không hao phí tinh nguyên của sư phụ nhiều lắm." Trong lúc nói, Sương Hoa nhin không được tỏ ra vẻ bất mãn với sư phụ. Sau khi đích thân mục kích hai mươi người chết một cách bi thảm, mấy trăm năm đạo hạnh cũng không thể khắc chế được nộ khí không ngừng tăng lên trong lòng, khiến cho nàng trước mặt sư phụ không khỏi tỏ vẻ thất thái như thế.

Tử Vân đạo trưởng có vẻ sững sốt, liền thở dài một tiếng cảm thán. Sương Hoa đã phát giác sự thất thái của mình, đứng một bên im lặng không nói một lời.

Đạo trưởng nhẹ nhàng dịch ngón tay, những đạo sắc quang mang đột nhiên quần vũ bao bọc, từ từ ngưng tụ hình thành một thanh kiếm. Ánh quang mang bao bọc quanh thanh kiếm càng lúc càng thịnh, cuối cùng bạo phát quang ảnh làm cho chúng nhân không thể mở mắt, khi quang ảnh vụt tắt chúng nhân thấy xuất hiện một thanh bảo kiếm.

"Sư Phụ." Sương Hoa không kèm được liền kêu lớn một tiếng. Đã theo sư phụ nhiều năm, nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua sư phụ sử dụng thần binh lợi khí, "Kiếm này, tên gọi là gì thế?"

Nhưng Tử Vân đạo trưởng tịnh không hồi đáp, sau một hồi ánh quang mang yếu dần, liền ra hiệu cho Sương Hoa tới gần quan sát.

Nhìn thanh bảo kiếm chỉ thấy chuôi kiếm cùng thân kiếm do vô số những mảnh thủy tinh nhỏ trong suốt kết hợp tạo thành, nhìn gần chuôi kiếm này đúng như bao bọc bởi kính khí khó có thể nhìn thấu, làm cho mảnh áo đằng trước Sương Hoa trở thành bột phấn khi chạm vào thân kiếm.

"Quả thật là một thanh bảo kiếm." Sương Hoa tán dương. Bởi vì hưng phấn, hai má nàng trở nên hồng nhuận, hiển thị nét mỹ miều.

"Kiếm này tên là Sương Hoa," Đạo trưởng hòa hoãn mở miệng nói, "Lúc trước khi ta bôn ba bên ngoài nhờ thanh kiếm này xuất hào quang nên mới tìm được con. Con lúc ấy vẫn còn là trẻ con, nằm cuộn tròn bên cạnh thanh Sương Hoa kiếm, ta đoán con có duyên duyên với thanh kiếm này, Vì vậy cho nên đặt tên con là Sương Hoa. Bảo kiếm này do ta bảo quản nhiều năm, hôm nay đã đến lúc vật quy nguyên chủ.

Nhưng trong lòng Sương Hoa thấy rung mình, thầm nghĩ: Kiếm này thật là một bảo kiếm, sư phụ hôm nay không được bình thường, có lẽ nào sự tình liên quan đến thương tích của người?"

Vì vậy tiếp nhận thanh kiếm trong tay lão sư, không nói lên lời.

Chỉ thấy bảo kiếm rất dài, thân kiếm lấp lánh như ngọc. Nhẹ nhàng vũ động tức thì hào quang xuất ra bốn phía, Tử Vân động như bị bao trùm bởi đám mây, như bị ngàn ánh sáng bao phủ. Sương Hoa không khỏi có cảm thán thốt: "hảo kiếm, hảo tiền!"

Chỉ là đạo trưởng không thôi nhiều mây.

"Trên núi Thiên Trụ, gần đây yêu khí thường xuyên xâm lấn, oán độc khí

bốc cao tới mây xanh. Lúc trước ta tiến đến thám sát, bắt quá yêu khí cũng rất cường thịnh, nhưng tìm không ra yêu nghiệt nào. Cho nên đã nhiều ngày qua ta một mực tiềm tâm tu luyện, chánh là vì thể thiên hành đạo, vì chúng sinh trừ hại." Nói đến đây, đạo trưởng tịnh bất lực rồi thở dài, "Gần nhất mấy ngày không đến xem oán độc khí, chẳng biết bao nhiêu sinh linh đã bị chết bởi ma trảo".

"Cho nên sư phụ trong lúc bị trọng thương mới kêu con tiến đến trừ yêu hàng ma?"

"Đúng vậy."

"Đã như sư phụ không thể đi được, với đạo hạnh của con như thế này thì làm sao thủ thắng?"

"Hoa nhi, con dù sao cũng là đại đệ tử, còn có Sương Hoa Kiếm tương trợ, cho dù là ở trong tình huống nào, làm sao không thủ thắng được chứ?"

"Vậy, tại sao sư phụ không sử dụng Sương Hoa Kiếm?"

"Vạn vật đều có linh tính, hướng chi là kỳ thể trân bảo. Sương Hoa Kiếm không có hữu dụng nhiều đối với ta, nếu ta sử dụng thì uy lực to lớn bị giới hạn, đến lúc đó thì so sánh với bảo kiếm bình thường không khác nhau là mấy." Đạo trưởng giải thích cho ái đồ hiểu và khi dụng việc thì đừng có sợ đầu sợ đuôi, không khỏi đem lại một chút sanh khí. "Đệ tử đi đi, trước khi rời khỏi động hãy cầm lấy Mặc Ngọc Kì Bàn Cách này, vật này coi như ta tặng con."

Sau khi nói xong liền kéo một đồng tử lui về phía sau lấy ra một món bảo vật, lớn như một bàn tay, trên mặt màu lục tị kim, tinh xảo vô cùng. Đúng là Tử Vân đạo trưởng chân sơn chi bảo: Mặc Ngọc Kì Bàn Cách.

Sương Hoa cao hứng thu lấy, sau đó từ biệt sư phụ rồi ly khai Tử Vân Động trực tiến Thiên Trụ.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 2

Ngự ma

Mây khói trên không dần dần loãng bớt, Sương Hoa cũng chỉ còn cách Thiên Trụ Sơn ngoài trăm dặm bèn vén mây nhìn xuống Thiên Trụ Sơn nơi thần sơn thánh địa giờ thật đáng thương, trong vòng trăm dặm không một bóng người. Cát vàng bay loạn mịt mù trời đất. Chẳng trách sư phụ không để ý gì đến hai mươi tính mệnh đã bị Minh Sang Huyết Ma lấy đi, đám yêu ma ở Thiên Trụ Sơn này một ngày giết hại không biết bao nhiêu mạng người. Sương Hoa mày ngài nhăn lại, âm thầm vận công bay nhanh về phía Thiên Trụ Sơn. Đi được một lúc, yêu khí trước mặt đột nhiên mạnh lên, đất đá xuyên qua đám tường vân bay thẳng vào mặt. Sương Hoa cực kỳ kinh hãi vội vào hươu kiếm né tránh. Ngay lúc vừa sử kiếm hộ thân, yêu khí bất chợt yếu đi nhưng tường vân cũng bị đánh tan. Sương Hoa lại nhìn xuống dưới không ngờ chỉ còn cách Thiên Trụ Sơn không đầy trăm thước liền vội vàng dùng Ân Thân Quyết ẩn giấu thân mình rồi mới thu tường vân lại, đứng trong không trung quan sát ngọn cổ sơn bên dưới.

Một đại danh sơn không ngờ biến thành một tòa phế sơn không một bóng cây bụi cỏ.

Sương Hoa vận thần thông mở thiên nhãn giữa trán nhìn ngọn núi thấy vô số

yêu vật chạy qua lại, kêu la ầm ĩ. Xem ra không ít hơn ba ngàn.

"E rằng không thể lỗ mãng tiến vào" Sương Hoa nghĩ, nàng đã sớm thấy mấy động khẩu bên sườn núi có nhiều yêu binh canh gác.

Sau khi vòng quanh Thiên Sơn Trụ vài vòng, trong lòng Sương Hoa biết lần diệt yêu này tất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Chẳng bằng chỉ thăm dò nông sâu rồi quay về Tử Vân Động cùng sư phụ bàn tính. Đợi công lực sư phụ mạnh lên lại đến đây diệt yêu cũng không muộn. Còn một mình tiến vào chỉ sợ hồ ly còn chưa bắt được mà còn hại đến thân, mất hết tính mạng.

Nghĩ vậy nên nàng bèn chọn một vách núi không có yêu binh canh gác niệm Thấu Tụ Quyết, cả thân người nhập vào trong vách núi, chỉ nhờ vào cảm giác hướng về phía yêu khí dày đặc mà đi.

Đang tiến tới, chợt dưới chân xuất hiện một lực hút, cả thân thể đột nhiên bị hút xuống. Sương Hoa vô cùng kinh hãi vội niệm chân ngôn phóng xuất đóa tường vân. Đám mây ngày càng dày đặc nhưng vẫn không thể ngăn thân mình Sương Hoa bị hút xuống dưới.

Sương Hoa rút bảo kiếm ra, thầm biết đã trúng phải ám toán, sắp phải trải qua một trường ác đấu. Nghĩ tới yêu binh quá đông, lại còn có yêu vương chưa ra mặt, trên trán không khỏi thấm ướt mồ hôi.

Đang lúc suy nghĩ miên man, hai chân đã bình ổn chạm đất. Nàng nhanh chóng quan sát bốn phía xung quanh, thì ra là một gian thạch ốc. Sương Hoa kinh nghi nắm chặt bảo kiếm, ánh sáng diu diu lập tức tỏa khắp gian thạch ốc. Ánh sáng chiếu qua, thấy có 1 người hôn mê nằm trên mặt đất. Sương Hoa thất kinh, bước vội hai bước đột nhiên dừng lại, chỉ sợ trúng phải mai phục. Hai người chỉ cách nhau vài bước, Sương Hoa mơ hồ nhận ra người đó là một thiếu niên anh tuấn, tấm áo màu trắng xơ xác, trên khóe miệng còn vài vết máu. Nhìn lên trên trán, ngay giữa mi tâm có một vết thương không lớn, máu như đã đông lại, miệng vết thương đen thui.

"Ầm", Sương Hoa thất kinh, thân mình nhảy áp sát vào vách đá.

Chỗ nóc nhà ngay phía trên thiếu niên kia đột nhiên xuất hiện một vật tỏa sáng, kim quang sáng chói tỏa ra. Cùng lúc đó xung quanh thiếu niên kia xuất hiện một màn sáng màu lam mỏng như lụa, mềm như mây, dẻo như tơ, bao quanh hẳn. Sương Hoa đang kinh dị trước cảnh điện quang hỏa thạch này, vật đang xoay tròn phía trên đã hướng phía thiếu niên đánh xuống. Hai quả sáng chạm nhau không phát ra một tiếng động nhưng Sương Hoa cảm thấy choáng đầu hoa mắt, lồng ngực phát nóng như sắp phải thổ huyết.

Sương Hoa Kiếm tỏa ra quang mang, kiếm khí tản ra thành một vòng tự động bao quanh bảo vệ chủ nhân. Sương Hoa cấp tốc niệm chân ngôn, nhắm mắt vận công điều tức. Sau khi khí huyết bình thường trở lại mới từ từ mở mắt.

Lúc này, vật thần bí đó đã đánh xuống bốn năm lần, giống như có người niệm Ân Thân Quyết dùng pháp bảo đả thương người khác. Tình huống cấp bách, Sương Hoa ném bảo kiếm vào giữa thiếu niên và bảo vật kia.

Thấy bảo vật kia lại đánh xuống, Sương Hoa liền niệm chân ngôn quát to một tiếng "Tật". Sương Hoa Kiếm chiếu ra nhiều điểm sáng như vô số sương tuyết bay múa giữa không trung.

Trong chớp mắt hai bảo vật va đập vào nhau, hoa lửa tứ tung âm vang như núi lở. Sương Hoa chỉ cảm thấy một đạo kim quang bao mình vào trong, nòng ở giữa lõi mình thiểm điện mà không bị chút tổn thương nào. Nhìn qua thiếu niên kia, khóe miệng hẳn lại xuất hiện vài vết máu, vết thương ở mi tâm máu chảy đầm đìa.

Khi ánh sáng tan đi, Sương Hoa Kiếm vẫn treo lơ lửng trên không, quang mang đại giảm. Chợt một tiếng "tang" vang lên, Sương Hoa Kiếm bị gãy thành hai đoạn rơi xuống đất, phát ra hai tiếng nặng nề. Còn bảo vật kia lúc này vẫn còn trên không giờ cũng đã biến mất không còn chút tăm hơi.

Sương Hoa nhẹ nhàng bước đến bên thiếu niên, nhìn thấy nét thống khổ vô cùng trên gương mặt hắn, trong lòng nàng bất chợt dâng lên nỗi thương cảm không tên. Nàng cúi người xuống, cố sức dùng đôi tay ngọc ngà nâng người dưới đất lên.

"Người này nặng thật" Sau khi nâng thiếu niên lên, Sương Hoa nhìn xung quanh. Ngoại trừ động khẩu lúc nàng rơi xuống đã đi qua, trong thạch ốc còn có 1 tấm cửa đá nhỏ. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt phát ra từ đoạn kiếm gãy, có thể lờ mờ nhận ra trên tấm cửa đá có khắc một đóa hoa sen. Đến gần nhìn, cánh hoa màu vàng mềm mại đang nở ra, từ từ tỏa ra quang mang thánh khiết.

Nhưng thiếu niên kia thực sự quá nặng, Sương Hoa đã hỏn hển không thôi, đành thả hắn xuống, một mình đến bên cửa đá.

Cánh hoa màu vàng tựa hồ nhẹ nhẹ rung động. Khi Sương Hoa vươn tay muốn đẩy cửa thì đột nhiên ngậy người.

Kim quang nhàn nhạt vẫn phủ lên mái tóc mây đen nhánh, nhưng ở nơi sâu thẳm trong tim, tựa hồ như có điều gì vẫn bị che kín đang được mở ra. Suy nghĩ dần dần trở nên mơ hồ.

Một tiếng rên rỉ yếu ớt truyền vào bên tai, Sương Hoa chợt giật mình tỉnh lại.

Người thiếu niên dường như đã tỉnh lại, đang đau đón cử động thân thể.

Sương Hoa hơi giật mình, vội bước lại hai bước. Trên trán thiếu niên vẫn chảy máu, sắc mặt tái nhợt như tro.

"Người thế nào?"

Không ngờ hắn lại ngắt đi, đợi đến lúc hắn tỉnh lại cũng đã trải qua nửa canh giờ. Ánh mắt hắn có chút tán loạn nhưng thấp thoáng một loại quang thái kỳ đặc.

"Không lẽ hắn cũng là người tu đạo?" Sương Hoa nghĩ. Thiếu niên kia chợt

ho rũ rượi, Sương Hoa kinh ngạc vội cố sức nâng hấn dậy, trong lòng lấy làm lạ vì thấy hấn quá nặng.

"Người là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?" Khi thấy vẻ mặt thiếu niên thống khổ, trong lòng Sương Hoa xuất hiện vài tia thương xót, ngữ khí cũng nhu hòa hơn.

"Ta?" thiếu niên chất phác ngẩng đầu lên nhìn cô gái xa lạ trước mắt. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau hấn vội cúi đầu "Không biết"

"Không biết?" Sương Hoa sửng sốt, thầm nghĩ "Thiếu niên này thật là kì quái, ngay cả vì sao mình ở đây cũng không biết" Nhưng nhìn ánh mắt hấn cũng không giống đang lừa gạt, chỉ là trong lòng nàng cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng không hề hỏi.

"Nhưng người có biết bảo vật vừa rơi ở trên đầu người là gì không?" Lúc này sắc mặt thiếu niên lại trắng xanh, ngất đi lần nữa. Sương Hoa thở dài bất đắc dĩ đứng lên, lấy ra bàn cờ bằng ngọc đen của sư phụ, niệm động chân ngôn đưa bảo vật lên giữa không. Kim quang nhu hòa rọi xuống người thiếu niên, gương mặt tái nhợt nhảu tí chân mày, khóe miệng còn vương vài sợi máu.

Chỉ lát sau, thiếu niên liền biến thành một quân cờ màu đen bị hút vào trong bàn cờ.

Sương Hoa thu bàn cờ lại rồi đi về phía cửa đá.

Đóa hoa sen vẫn tỏa ra ánh sáng mờ mờ như trước, yên lặng chiếu lên mái tóc mây đen nhánh của nàng. Sương Hoa chân chừ một lúc mới vươn tay về phía đóa sen. Khi nầy đứng ở chỗ này, trong lòng nàng rõ ràng dâng trào một loại cảm giác cổ quái mà quen thuộc. Trong thoáng chốc đó, nàng cơ hồ muốn thu lấy đóa sen đó cho riêng mình.

Có điều người thành tiên đắc đạo lục căn thanh tịnh sẽ không còn chút tham niệm. Sương Hoa từ khi đắc đạo đến nay đã hơn mấy trăm năm vì sao lúc

nãy lại dâng lên một cổ tham niệm như vậy?

"Đóa sen này, loại này có rất nhiều, vì sao vẫn thấy giống như đã từng quen biết?" Ngón tay thon thon vuốt ve cánh hoa, trong đầu tựa hồ như đang có gì đó không ngừng kêu gọi tên mình.

"Sương Hoa, tâm liên ..." Sương Hoa hai tay ôm chặt lấy đầu đang bị cơn đau bất chợt xâm chiếm, vô lực rên rỉ vài tiếng rồi mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Sương Hoa mới từ từ hồi tỉnh, cảm thấy đầu óc đau buốt. Sau khi miễn cưỡng đứng lên, Sương Hoa bước về chỗ lúc nãy rơi xuống - Sương Hoa Kiếm mặc dù bị hủy nhưng dù sao đó cũng là kì bảo khó tìm được, bỏ lại trong ma huyết này thật đáng tiếc.

Sau khi định thần lại, Sương Hoa lấy bàn cờ giờ lên cao, nhờ vào ánh sáng mờ mờ của nó chiếu xuống để xem xét dưới mặt đất. Vừa nãy Sương Hoa Kiếm còn chiếu sáng ngời ngời, vì sao hiện tại không chút tăm hơi? Đang lúc nghi ngờ, chợt thấy phía trước vài bước có một người nằm. Từ trang phục có thể đoán chính là một thiếu nữ đang tuổi dậy thì. Không suy nghĩ nhiều, Sương Hoa thu cô gái này vào trong bàn cờ rồi lại cẩn thận tìm kiếm bảo kiếm của mình. Có điều thạch ốc tuy nhỏ nhưng tìm kiếm thế nào vẫn không thấy. Sương Hoa bất đắc dĩ đành phải nhờ vào bảo vật của sư phụ bay về Tử Vân Sơn.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 3

“Sur phụ.

Nghe thấy giọng nói của ái đồ , Tử Vân đạo trưởng lặng lẽ mở mắt ra, bắt gặp nhân ảnh của Sương Hoa nhưng ông tịnh không quá kinh ngạc, ngược lại chỉ mỉm cười không nói.

“Căn bản là không thắng được!”

Sương Hoa ngoan cố kiểm tra lại dấu vết trên mặt đất, tức giận nói. Sau một hồi lại biến thành một tiểu cô nương vô cùng nhu thuận.

Vị đạo trưởng lúc này đang đứng vuốt râu, đạo y màu tím không gió mà tự tung bay. Mỗi lần Sương Hoa không hoàn thành sứ mệnh thì đều bắt gặp dáng vẻ này. Trông đạo trưởng có vẻ kỳ quái nhưng ông cũng không trách móc gì cả.

“Tốt lắm, Hoa nhi.” Đạo trưởng giơ một ngón tay lên. Ông đối với ái đồ này hiểu rõ như lòng bàn tay. Vì vậy ông không hề nói nhiều, mỉm cười nhận lại pháp bảo, sau đó cho Sương Hoa về phòng nghỉ ngơi.

Sương Hoa vốn định phản nài sư phó mấy câu, nhưng thấy ông vẫn mỉm cười, còn chính mình chẳng biết phải nói cái gì, đành quay người bỏ đi.

“Thiên địa hợp lại thành vạn vật, trọc khí, uế khí tích tụ nên oan nghiệt, thanh minh chi hoa bay lên thành phật minh. Trọc bắt xâm thanh, uế bắt thực

minh, ngữ ý muốn nói ‘Ma cao một thước, đạo cao một trượng’ cũng nên.” Vài câu Anh Lạc Kinh Khai Thiên này luôn làm cho Sương Hoa đau đầu, tuy nói là người đắc đạo, nhưng nàng không thể nào chuyên tâm vào giáo văn của bản môn được. Cùng một sư phụ mà nàng và các đệ tử khác lại bất đồng, Sương Hoa nhìn kinh văn thì chỉ có thể nhớ đại khái tình tiết, nguyên bản thật sự của kinh văn thì thường quên sạch. Mỗi lần sư phó kiểm tra bài vở Sương Hoa luôn luôn lấy cớ để trốn thoát.

“Thành thật mà nói, trong bản môn có không ít các sư đệ sư muội giỏi hơn mình, những câu văn rắc rối phức tạp này, bản thân bọn họ đều có thể dễ dàng hiểu được.” Sương Hoa xác thật rất ghen tị.

Bất quá, muốn lên trời thì phải tùy duyên. Sương Hoa mặc dù không có khả năng ghi nhớ toàn bộ kinh văn, nhưng bản tính nàng lại thích thú với các kinh văn cổ xưa. Thêm vào đó, những thâm ý sâu xa trong kinh văn nàng đều hiểu được, nên pháp lực của nàng cũng đã gần tiếp cận với đạo trưởng, trở thành trợ thủ đắc lực của ông.

Cầu thả lật qua lật lại Anh Lạc Kinh một lần nữa, Sương Hoa cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Nàng vút quyển kinh văn qua một bên, gục lên bàn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Đại thánh của ma giới pháp lực mặc dù đã đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng, nhưng bởi vì hấn tự tôn tự đại, nên bị Phật Tổ pháp lực vô biên phong ấn ở bên trong kim sắc liên hoa, vĩnh viễn không được thoát thân. Đó gọi là ‘Ma cao một thước, đạo cao một trượng’.” Sương Hoa lẩm bẩm rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Khi nàn giật mình tỉnh giấc, đã là ban ngày rồi. Sương Hoa dụi dụi mắt, bước xuống đất, làm vài động tác vươn vai, rồi hướng tới Tử Vân động đi đến.

Hai tiên Hạc đang bay trên không trung, chậm rãi từ trong những đám mây

hạ xuống. Nhìn thấy Sương Hoa đang đi tới, bọn chúng kêu lên vui vẻ, vội vàng bay tới nhảy múa chung quanh nàng.

“Ngoan, ta đi gặp sư phó. Các người tự mình chơi đi nha.” Sương Hoa mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lên lưng hai con Tiên Hạc, sau đó đi về phía Tử Vân động.

“Sư Phụ!” Còn chưa vào tới động, Sương Hoa đã kêu lớn. Trong động không có tiếng người đáp lại. Nàng đi vào mới phát hiện sư phó căn bản không có ở trong. Vì vậy nàng quay lại, nhắm hướng sau núi mà đi. Phía sau Tử Vân sơn là hoa viên, lúc nhàn rồi, đạo trưởng cùng Sương Hoa đều thích qua đây tản bộ.

“Sư Phụ.”

Tử Vân đạo trưởng đang đứng tại một gốc cây Thủy Linh Tùng, nghe tiếng gọi bèn quay đầu lại, nói: “Không lo mà tu luyện cho tốt đi, Anh Lạc kinh con luyện xong chưa?”

“A, sư phụ, cái này nói sau đi, hai người kia thế nào rồi?”

“Cũng không có gì đáng ngại, bọn họ đang ở phía sau Thính Vũ Các.”

“Con đi xem coi bọn họ thế nào.” Nói xong Sương Hoa hướng tới sâu trong hoa viên đi đến.

Thính Vũ Các là nơi cao nhất trong hoa viên nhưng chỉ là một căn lầu nhỏ, không có gì hoa lệ, nằm giữa một rừng hoa rực rỡ, có một con đường lát bằng các phiến đá dẫn từ bên ngoài vào. Lúc này thiếu niên kia đang ngồi quay lưng về Thính Vũ Các, ngắm rừng hoa trước mặt. Còn thiếu nữ đang ngồi ở bên trong các, tay phải chống cằm, lơ đãng nhìn chân trời phía xa xa.

“Các người đã tỉnh rồi.” Sương Hoa cười cười, nhẹ nhàng đi đến.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn Sương Hoa, ánh mắt gắn chặt vào nàng không chịu dời đi chút nào.

Thiếu nữ kia nghe vậy cũng quay đầu lại, bắt gặp Sương Hoa, chậm rãi

chuyển thân đứng lên, mỉm cười gật đầu.

“Huynh tên gọi là gì ?” Thiếu niên lúc này đã thay đổi trang phục, sắc mặt hồng hào, trông cũng thật là anh tuấn. Thấy thiếu niên nhìn mình không chớp mắt, Sương Hoa vội vàng cúi đầu xuống, trong tâm bất đầu có chút bất ổn.

“Tại hạ Ma La, chịu ơn cô nương cứu giúp, thật cảm kích vô cùng!” Nói dứt lời, mục quang thiếu niên như dán chặt trên người Sương Hoa, làm cho nàng một phen đỏ mặt tim đập loạn cả lên, hốt hoảng. Nàng cố gắng lấy lại bộ dạng bình thường rồi vội vã đi về phía cô nương kia.

“Còn muội ?” Sương Hoa nắm lấy tay thiếu nữ, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nữ tử nhìn sắc mặt của nàng khẽ mỉm cười, sau đó lắc đầu.

“Muội không có tên ?”

Nữ tử lại lắc lắc đầu như trước.

“Vậy chẳng lẽ muội không thể nói chuyện ?” Nói ra những lời này, tâm nàng đã vô cùng thông cảm với thiếu nữ.

Nữ tử không hề nói câu nào, rút tay lại rồi xoay người quay đi.

Sương Hoa vừa nói động đến ân tình của thiếu nữ, trong lòng cảm thấy áy náy. “Su phụ nhất định sẽ giúp được muội, ta đi cầu xin người, bảo người làm cho muội nói được.” Nói xong nàng xoay người lại định rời đi ngay. Không nghĩ được thiếu nữ kia lại giữ chặt lấy tay Sương Hoa, liên tục lắc đầu.

Sương Hoa cảm thấy kì quái, nhưng cũng không muốn hỏi lại vấn đề này, bèn nói: “Thôi vậy, ta sẽ không đi cầu su phụ nữa. Chỉ là muội cần phải tự chiếu cố chính mình cho tốt.” Sau đó nàng liền rời khỏi hoa viên, đi tìm su phụ.

“Su phụ.....”

Tử Vân đạo trưởng đang ngồi trên đài sen, Sương Hoa muốn nói nhưng lại thôi, do dự một hồi cuối cùng cũng cất tiếng hỏi: "Sur phụ, người có đoán được thân thế của bọn họ không?"

"Thiếu niên kia cũng là người tu đạo, hơn nữa vì sư thấy, pháp lực của hắn so với con cũng không kém bao nhiêu đâu. Còn cô nương đó, nàng không hề biết pháp lực, mà chỉ là một nữ tử phạm nhân thôi, tuyệt đối không có gì quan hệ với con hết. Nàng chỉ giống với con đều là nữ hài tử, đều bị Yêu vương bắt giữ thôi.

"Hừ ! Yêu nghiệt này quả thật đáng giận!" Nhắc tới chuyện yêu nghiệt bắt giữ nữ tử phạm nhân, Sương Hoa nhất thời nổi trận lôi đình. "Sur phụ, khi nào thì chúng ta thể thiên hành đạo, tiêu diệt hết bọn nghiệt chủng kia?"

"Hôm nay có thể tiến hành!" Đạo trưởng khép hờ hai mắt, đạo bào không gió mà bay phấp phới. Quang mang chợt lóe, trong không trung đột nhiên xuất hiện hai thanh bảo kiếm. Đạo trưởng mở mắt, lấy một kiếm cầm trong tay, còn một thanh bay đến trong tay Sương Hoa. "Trong tay ta và con là hai thanh kiếm Tử Điện và Thanh Sương, đều là cực phẩm trong các loại kiếm, là tị tà chí bảo của Tử Vân động chúng ta. Trận chiến hôm nay, chúng ta chỉ được thắng không thể bại."

"Vâng, sư phụ."

Thiếu niên xoay người nhìn nữ tử kia, thấy nàng cũng đang nhìn hắn, khóe môi nhếch lên một tia tiểu ý mơ hồ.

"Mới rồi có hai đóa tường vân bay lên phía sau núi, có lẽ vị tỷ tỷ khi nãy đã cùng đạo trưởng lên đường trừ ma." Nữ tử trầm nghĩ, nhìn lại thiếu niên trước mắt, rồi chậm rãi cúi đầu xuống: "Ngàn năm không gặp, bộ dạng của hắn vẫn như vậy."

"Trông mặt cô nương rất quen, không biết chúng ta có từng quen biết nhau không?"

Nữ tử mỉm cười, đưa tay lên che miệng.

“Kì quái, vì cái gì mà ta một điểm cũng đều không nhớ được? Chẳng lẽ ta còn quên điều gì đó trọng yếu?” Thiếu niên sững sốt, thì thầm tự nói, rồi đi ra phía hoa viên.

Từng đám mây nhẹ nhàng bay qua bầu trời, không lưu lại sau lưng chút vết tích nào. Thế giới tại thời khắc này tựa hồ đều đang say ngủ trong im lặng. Nhưng lúc này trên một ngọn núi đang có tình cảnh hỗn loạn ầm ĩ.

Tử Vân đạo trưởng trụ vững tại không trung, hàng ngàn đạo quang mang quét xuống mặt đất, đám tiểu yêu đều bị hút vào trong kỳ trận. Đạo trưởng niệm chân ngôn, trong kì trận bốc lên tam muội chân hỏa, bọn tiểu yêu gào lên thảm thiết, lập tức bị tiêu diệt.

Tử Điện và Thanh Sương mở ra một đường máu, trực tiếp nhắm hướng yêu động tấn công, chỉ trong khoảnh khắc đã chém đầu Yêu vương. Một lát sau Tử Vân đạo trưởng thu hồi Thanh Sương kiếm, ông cất tiếng gọi Sương Hoa bay ra khỏi ngọn núi, trụ vững trên mây. Trong tay ông Thanh Sương kiếm nhoáng lên, biến thành một cây phát trần. Đạo trưởng nhẹ nhàng vẩy phát trần, ba đạo thần chú nhẹ nhàng bay xuống.

Vân khí trong không trung ngày càng nặng, không lâu sau đã có mưa rơi xuống.

“Sur phụ.” Sương Hoa hưng phấn quay đầu lại, vẻ mặt vui mừng khôn tả. Nhưng giờ phút này đạo trưởng thần sắc ngưng trọng, bộ dáng không giống với người vừa chiến thắng. “Kì quái, Yêu vương này ma lực tịnh không mạnh, vì cái gì mà nơi đây phát ra yêu khí trầm trọng như thế nhỉ?” Khi ông còn đang băn khoăn, từ Tử Vân sơn bỗng truyền đến một cỗ yêu khí khủng khiếp. Đạo trưởng cả kinh, kêu to: “Không ổn rồi”, lập tức chuyển thân quay về.

Sương Hoa không rõ nguyên nhân, cũng mau chóng theo sư phụ quay trở về Tử Vân sơn.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 4

Biến Cố

“Chuyện này là thế nào?” Sau khi về đến, Sương Hoa kinh ngạc nói. Tiên khí xung quanh Tử Vân động lúc này đã chìm xuống, hai tiên hạc đang sợ hãi lượn tròn trên không, trông thấy sư đồ Sương Hoa liền kêu lên một tiếng thê lương rồi hạ xuống.

Đạo trưởng sắc mặt âm trầm không nói lời nào, đi thẳng về phía hậu sơn. Hoa cỏ phía hậu sơn lúc này đã tàn úa, cánh hoa bay rợp trời, rụng đầy trên mặt đất. Nữ tử trở về từ Thiên Trụ sơn mặt không biểu tình đang đứng giữa trời hoa rơi, sa y tung bay, thần trí bất định.

“Người kia!” Đạo trưởng nóng nảy, đi thẳng tới trước mặt nữ tử, chỉ Thanh Sương kiếm vào nàng.

Nữ tử sững sốt, trong một thoáng tinh thần ngập ngừng, Thanh Sương kiếm đã chĩa vào yết hầu.

“Hừ!” Nữ tử cười lạnh, “Ngay cả nô ý của mình còn không khắc chế được, xem ra tu hành một ngàn ba trăm năm thật sự hiệu quả quá nhỏ!”

“Cái gì! Ngươi...” Đạo trưởng vẻ mặt kinh ngạc, nói không nên lời. Sương Hoa cũng rất ngạc nhiên, nguyên lai nữ tử này có thể nói chuyện.

Nhẹ nhàng đẩy bảo kiếm ra, bạch y nữ tử chậm rãi trở về Thính Vũ Các, thanh âm kiều mỹ truyền đến mang theo vẻ uy nghiêm không thể kháng cự: “Li khai Tử Vân sơn ư? Với chút đạo hạnh này của ngươi, nơi này đã không còn cần ngươi nữa rồi.”

“Cái gì?”

“Đến chỗ sư tổ lão quân, hắn sẽ cho ngươi một động phủ mới để an tâm tu luyện, ngày sau tu thành chính quả cũng chỉ là chuyện sớm chiều thôi. Nếu không nghe lời ta, hao phí tính mệnh ở nơi này, thì một ngàn ba trăm năm đạo hạnh kia chẳng phải là uổng công sao?”

“Hừ, thật buồn cười, ngươi tưởng rằng ta sẽ nghe ngươi hồ ngôn loạn ngữ ư? Chỉ dựa vào lời nói của ngươi mà muốn ta rời Tử Vân sơn? Ha ha, nực cười! Ngươi thực ra là ai?”

“‘Thiên địa hợp lại thành vạn vật!’ Ngươi chắc phải nhớ Anh Lạc kinh chứ? Sương Hoa - người được nhắc đến trong kinh chính là ta.”

“Ngươi... Ngươi nói ngươi là đệ tử vô cùng đắc ý của đạo tổ năm đó, Sương Hoa?” Tuy miệng nói không tin, nhưng đạo trưởng cũng không hiểu được tại sao trong lòng mình tựa hồ như đã chấp nhận những lời này. Lòng đầy khiếp sợ, ông quay đầu lại nhìn ái đồ của mình. Trong lòng thầm nhớ lại Anh Lạc kinh, người trầm ngâm một lúc, trên mặt hiện ra nét cười.

“Nếu thực sự là vậy, ta đây cũng nên ly khai.” Nói xong, thân hình biến thành ngọn gió, biến mất không thấy đâu, để lại Sương Hoa tại nơi này.

Trong Thính Vũ Các, nữ tử đột nhiên thở nhẹ một hơi nói: “Tỷ tỷ, đã nhiều năm không gặp, người có khoẻ không?”

“Tỷ tỷ? Ta là tỷ tỷ của ngươi sao?” Nghe thấy nữ tử đó gọi mình là tỷ tỷ, Sương Hoa ngây người.

“Tỷ quả là đã quên tất cả mọi thứ rồi. Ma La ca ca đã nhớ lại mọi việc, chỉ là chàng ma tính đại phát, chẳng biết đã đi đến nơi nào. Đợi đến tối nay, chân

khí hồi phục lại, ta sẽ giúp tỷ khôi phục trí nhớ.”

Sau đó không nói thêm lời nào nữa, chỉ ngồi khoanh chân trong các.

Sương Hoa không nói gì, suy tư một lúc nhưng không tìm được đầu mối nào, cũng đành khoanh chân ngồi xuống, dẹp bỏ suy nghĩ. Điều này thật hiệu quả, dường như chỉ mới thoáng qua, sắc trời đã tối đen. Bạch y nữ tử mở mắt, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Sương Hoa.

“Tỷ tỷ, tỷ cần để ý, Anh Lạc kinh này là ta viết ra, những chuyện được thuật lại trong đó đều là theo kí ức của chúng ta ngày đó.” Nói xong ngọc thủ vung lên, một lớp khí mỏng mờ mờ xuất hiện trước mặt Sương Hoa, dần dần biến đổi hình dạng thành một tấm gương.

Sương Hoa tuy không có mở mắt nhưng ‘khí kính’ này tựa hồ xuyên thấu tâm trí nàng, cảnh tượng trong khí kính không ngờ nàng lại trông thấy rõ ràng. Phong cảnh lần lượt biến đổi, mà ý thức Sương Hoa cũng dần dần trở nên tán loạn.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 5

Tiền Sanh

“A... Như Lai! Hôm nay nếu ngươi không trả Liên nhi cho ta, ta nhất định phải huỷ Lô Âm Tự của ngươi, đem kim thân lục tượng của ngươi xuống khỏi liên đài, đến lúc đó, muốn cầu xin ta thì không kịp rồi”. Thanh âm âm lãnh từ trong Lô Âm Tự truyền tới, ba ngàn phật tử mặt lộ vẻ kinh ngạc,

nhất tề hướng ánh mắt nhìn về phía Thế Tôn Như Lai Phật Tổ.

Phật Tổ nhúu mày, kim thân lục trượng ắt trong vàng hào quang bảy màu, phát ra hàng vạn đạo quang hoa.

Sáu vạn năm trước, khi ma đầu Ma La vừa mới xuất thế gây họa, Phật Tổ đã dùng Ngũ Lôi quyết phong ấn hấn, khiến nguyên thần hấn tan vào hư không, vốn không thể hồi sinh, gây tai họa cho thế gian. Nhưng ai ngờ khi Tề Thiên Đại Thánh đại náo Địa Phủ, hủy sổ sinh tử, đảo lộn vòng luân hồi, tạo nên vòng nghịch chuyển đã hút nguyên thần của Ma La vốn tản mát vào trong đó.

Ma La ở trong làn trùng sinh, đã hấp thu tinh phách của vô số oan hồn đã quý, đến khi tái xuất thế thì ngay cả Phật Tổ cũng không thể không nhường ba bước. Hấn còn đánh bại Đấu Chiến Thắng Phật, làm cho nhân gian phải trải qua một kiếp luân hồi, khiến Xá Lợi Tử truyền đời phải hoán thỉnh kim thân của đức Thế Tôn. Trong trận chiến đó, nguyên thần của Ma La cũng bị chấn thương, lại phải trốn chạy một lần nữa, từ đó về sau không còn biết tung tích.

Trong nhân gian có một tín nữ tên là Lục Tâm Liên, quy y ngã Phật, nhất tâm hướng thiện, không bao lâu đã tu thành chánh quả, được xưng tụng là Kim Liên Thánh Mẫu Bồ Tát. Từ đó thoát ly biển khổ, vĩnh viễn siêu thăng nơi cực lạc. Chỉ là Ma La trong mấy năm phiêu lãng nhân gian, khổ tu có thừa, lại đi mê luyện Lục cô nương. Khi Tâm Liên đắc đạo, Ma La thống hận đến mức không muốn đầu sinh, hấn phần nộ nhập hải gây nên bao cơn phong ba bão táp. Những cơn sóng to gió cả này đã bao phủ khắp chín châu mười tám huyện ở nhân gian, khiến cho sinh linh đồ thán. Trong trận đại hồng thủy, đệ tử Phật môn bị chết đuối vô số kể, không một ai còn sống sót. Oán khí của trăm họ cao ngập trời, điều đó đã khiến cho Thái Thượng Lão Quân phải rời khỏi cung Đẩu Suất, đích thân đi an ủi bách tính.

“Thật không ngờ tên nghiệt chướng này lại dám đến đại não Lôi Âm Tự.”
Phật Tổ hơi lộ sắc giận, nhìn Ma La đang chậm rãi bay vào đại điện. Chỉ trong chốc lát, Ma La đã biến Tứ Đại Thiên Vương đang canh cửa thành bốn pho thạch tượng.

“Nghiệt chướng! Hôm nay có Phật Tổ của chúng ta tại đây, còn không mau buông tay đầu hàng?” Chúng phật tử phần nộ, trợn mắt nhìn.

“Tức cười! Nếu không trả lại Liên nhi cho ta, thì cái đài sen của Như Lai kia sẽ do ta chường quân vài ngày...” Lời còn chưa dứt thì đã dùng trường mi của mình phóng ra đả thương thập bát La Hán. Cùng lúc đó, từ trên đài sen có mười tám đạo kim quang thoát ra, nhắm vào hướng Ma La mà phóng tới. Ma La bật cười cuồng dại, trong tiếng cười lại tràn ngập sự hoan hỉ. Lập tức mười tám đạo kim quang bị ngưng tụ tại không trung, sau đó bị đẩy lùi trở lại trên đài sen. Thân hình của thập bát La Hán run lên, khoe miệng bắt đầu rỉ máu.

Tên ma đầu này chỉ trong một chiêu đã làm thập bát La Hán đều bị thương, khiến các phật tử trong phật điện bị chấn vỡ.

“Như Lai còn không làm theo lời ta?”

“Nghiệt chướng!” Phật tổ nhìn ma đầu phía dưới, cười lạnh một tiếng, vẫy tay bảo Ma La đến trước mặt: “Người tự nghĩ mình pháp lực vô biên, vậy người và ta đánh cược thì sao?”

“Chẳng lẽ ta lại sợ mi?”

Ma La cười to, lắc mạnh người, cũng biến thành kim thân lục trượng ngồi đối diện với Phật Tổ.

“Tử Kim Bát Vu này...” Phật Tổ chậm rãi nói, trên đài sen bay lên một vật, tử sắc kim quang đại thịnh, làm lóa mắt mọi người. “... là một món pháp khí của ta, chẳng biết người có dám tiếp nó một lúc không?”

Ma La nhất thời không nói lời nào, liếc nhìn bốn phía. Trong chúng phật tử,

có một nữ Bồ tát ngồi trên đài sen, hững hờ nhìn hấn. Ma La sắc mặt biến đổi, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nàng đối với ta thật sự không hề có chút tình ý?”

Trong lòng sầu thảm, hấn quay sang nhìn Phật Tổ.

"Thế thì tốt, ta cũng muốn xem thử với tu vi của ta có thể đỡ được Phật môn đệ nhất chí bảo của Như Lai người không!"

Lời nói còn chưa dứt thì thân hình đã biến đổi trở lại kích thước như cũ, nhưng Tử Kim Bát Vu cũng bắt đầu bay lên không.

Từng đạo kim quang phóng ra, hai tay Ma La thủ trước ngực, những luồng khí đen từ từ xuất ra. Luồng khí ấy lan ra đến đâu thì những viên gạch bằng vàng trên mặt đất lập tức biến thành bột phấn, nhưng khi chạm phải những đạo kim quang kia thì chẳng khác nào ‘hạt muối bỏ biển’, không hề gây nên một tiếng động nào.

Ma La trong lòng cả kinh, thầm than không xong, miệng nói: "Ha ha, mấy năm không gặp, xem ra ngươi vẫn rất lợi hại, ta đánh không lại ngươi, nhưng ta sẽ quay lại." Thân hình bay lên, nhắm cửa Lôi Âm Tự phi ra.

“Nghịch chướng! Còn muốn chạy sao?” Vừa nghe tiếng Phật Tổ vang lên, vai trái hấn đau nhức, thân hình chững lại, trước ngực đau nhói, há miệng phun ra một ngụm máu, gục ngã trên mặt đất.

Tâm khẩu vừa run lên, lại thổ ra một búng máu.

Nghĩ đến việc mình tu luyện đến hàng ngàn năm mà vẫn không thể mang được người yêu đi, Ma La vô cùng đau khổ. Hấn khẽ nhắm mắt, chuẩn bị chờ nhận đòn trí mạng. Một lát sau vẫn không thấy Bát Vu đánh tới, trong lòng Ma La cảm thấy kỳ quái, vội mở mắt nhìn vào trong điện.

Trên khuôn mặt Phật Tổ lúc này xuất hiện một nụ cười, Tử Kim Bát Vu đã bị thu hồi, đang bay lượn quanh thân người.

“Như Lai! Hôm nay dù người có tha mà không giết ta, ta đối với ngươi cũng không có nửa điểm cảm kích! Sẽ có một ngày ta trở lại!” Nói xong máu

nóng dâng lên, xem chút nữa thì thổ huyết.

Phật Tổ chỉ mỉm cười, không nói một lời.

Ma La vùng đứng dậy, thân ảnh hóa thành một luồng hắc quang bay ra khỏi Lôi Âm Tự.

“Thế Tôn...” Quan Âm đại sĩ ngự trên đài sen, nói: “Nghịch chương này pháp lực thông thiên, hôm nay lại thả xuống nhân gian, chỉ sợ là ‘dưỡng hổ di họa’.”

“Chưa chắc, chưa chắc.” Âm thanh uy nghiêm của Phật Tổ vang vọng trong đại điện, chúng phật tử đều ngưng thần lắng nghe. “Hắn ta huệ căn sâu dày, ngày sau nếu được giáo huấn tốt sẽ tu thành chánh quả, chăm sóc cho dân chúng một phương, âu cũng là phúc phận của bách tính. Chỉ không biết lần này hắn lại gây ra tai họa gì nữa đây, chúng ta cứ bình tĩnh mà xem.” Nói xong, hai mắt khép lại.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 6

Thủy Kiếp

Tại Đầu Suất cung, Thái Thượng Lão Quân đã mấy ngày nay lo buồn khổ não vì thủy tai của dân chúng chốn hạ giới.

Ma La tác nghịch, dâng nước tràn ngập chín châu mười tám huyện chốn nhân gian. Dân chúng không biết sự tình chỉ biết oán hận ông trời không có mắt, không thương người dân khổ sở, oán khí xông thẳng lên Đầu Suất cung.

Ngọc Đế long nhan đại nộ, sai Thái Thượng Lão Quân tự xử lý vụ thủy tai vốn nghĩ là cún con, chỉ cần sai Long Vương đến là có thể dễ dàng giải quyết. Lúc đến hiện trường mới phát hiện ra vụ thủy tai này thật không tầm thường, trong nước mơ hồ có một cỗ oán khí, làm cho Long Vương không có cách đối phó. Bất đắc dĩ, Lão Quân phải cưỡi Thanh ngư, tay cầm Kim Cương quyền hút nước lũ đổ vào Đông Hải. Sau vài ngày, rốt cuộc đã đẩy lui nạn lụt lội, nhưng Lão Quân cũng cảm thấy mệt mỏi hư nhược. Lúc nhìn lại Kim Cương quyền, Lão Quân đau khổ không nhìn được than thở. Bảo vật của ông đã bị oán khí ăn mòn, trở thành một phế vật bình thường không còn nửa điểm thần lực.

Trở về Đẩu Suất cung, Lão Quân trong lòng bức tức và mệt mỏi, không ngừng suy nghĩ cách dùng lò luyện đan tái luyện bảo vật.

Sau khi bỏ Kim Cương quyền vào lò luyện đan, Lão Quân lấy ra một lọ kim đan, trong đó có vạn niên linh chi - nhân sâm hình người, bỏ hết vào trong lò lửa. Thấy lửa trong lò bắt đầu cháy, mọi việc đã xong, tâm thần ngày càng mệt mỏi, Lão Quân khoanh chân ngồi xuống trước lò thuốc từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, đã trôi qua bảy bảy bốn mươi chín ngày rồi. Lão Quân hít vào một hơi, cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Trong lò luyện đan lửa vẫn cháy đều, ánh sáng mờ của Kim Cương quyền qua những khe hở trong lò chiếu ra, cả phòng tràn ngập ánh sáng bảy màu.

“A, đại công sắp cáo thành!” Lão Quân nhẹ vỗ vào lò luyện đan, trên mặt lộ vẻ tươi cười, hào quang bảy màu xoay tròn trên các ngón tay từ từ phân tán.

“Bảo bối này năm xưa từng giúp Nhị Lang Thần bắt Tôn Ngộ Không, bị thương một lần, nhưng con khỉ kia cũng phải trả giá. Không biết cái tên Ma La là thần thánh phương nào tác nghiệt, lại dùng oán khí đã thương được pháp bảo này.

Lão Quân suy tư, xoay người bỏ vào trong lò một bình thuốc.

“Đa tạ Lão Quân tặng đan.”

Bất ngờ, bên trong lò luyện đan truyền ra một tiếng rống to, làm Lão Quân sợ tới mức run cầm cập, miệng kêu “Úy” một tiếng, nắm kim đan màu tím trong tay rút vào lò.

“Người nào?!” Lão Quân hét một tiếng, thân hình lúi nhanh về phía sau, đồng thời phát trần trong tay dài ra, như thiên la địa võng chụp xuống lò luyện đan. “Đường đường là Thái Thượng Lão Quân, vậy mà có người trốn trong lò cũng không phát hiện ra, chuyện này mà đồn ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa?” Nghĩ đến đó, lửa giận trong lòng đại thịnh. “Cũng được! Nếu ngươi không trả thuốc cho ta, hôm nay ta lập tức đem ngươi đi luyện thành thuốc để đền bù tổn thất.” Nói xong, miệng niệm chân ngôn, từng đợt gió nóng ào ào thổi vào lò Bát quái.

Lúc đầu thì không nghe thấy gì, nhưng sau một lúc thì có tiếng người hô hoán: “Oa! Hay thật! Hay thật! Lão Quân giỏi thật! Lão Tôn ta bắt quả chỉ là muốn chọc ghẹo ngươi một chút, ngươi lại phóng ra mười đạo chân hỏa muốn thiêu chết ta!” Một tiếng nổ vang lên, thiên la địa võng của Lão Quân tức thì biến mất. Một bóng người từ lò lửa lao ra nhằm thẳng hướng Lão Quân mà xông đến.

Vừa nghe người kia tự xưng là “lão Tôn”, Lão Quân đã thầm kêu khổ, thì ra vừa rồi kẻ trộm đan chính là con khỉ này.

“Không ngờ, không ngờ là Đại Thánh!” Lão Quân hoảng hốt xua tay vừa nói vừa rời khỏi phòng luyện đan, lúc này chỉ có thể ỉn nấp mà thôi. “Ta những tưởng là kẻ trộm đan, Đại Thánh sao lại không nói sớm?”

“Hừm!” Hầu tử kia hừ lạnh một cái, không thèm trả lời, bước ra khỏi đan phòng, nhằm thẳng Lão Quân mà đánh.

“Đại Thánh, Đại Thánh...” Lão Quân không ngừng xua tay, rồi rít chạy

quanh. Nhưng Lão Quân mới từ thủy trì trở về, trong người vẫn còn mỗi mọt, chỉ chốc lát đã thở dốc. “Ta cho ngươi một nửa kim đan trong hồ này!” Đại Thánh làm như không nghe thấy, cứ đuổi sát Lão Quân không tha. “Một hồ? Thêm nửa hồ nữa... Thôi!” Lão Quân nghiêng răng nói: “Đưa ngươi luôn hai hồ!”

Hầu tử lúc này mới dừng lại, nhân lúc Lão Quân thở dốc không đề phòng, y liền tiến sát đưa tay nắm tay áo Lão Quân. “Năm hồ!” Nói xong y nhe hàm răng sắc nhọn hướng về Lão Quân.

“Không có, không có...” Lão Quân liên tục xua tay, sử dụng Chương nhãn pháp nhằm thoát khỏi tay hầu tử chạy ra ngoài.

“Lão Quân! Thân là đạo tổ, không nên lừa gạt lão Tôn. Lão là lão bất tôn nhưng đừng trách ngày sau ta đã tuyệt đồ tử đồ tôn trong đạo môn của ngươi!” Quát tháo ầm ỹ xong, y lại tiếp tục nhắm Lão Quân mà đuổi.

....

Trên điện Lăng Tiêu, Tôn Ngộ Không một tay nắm áo Lão Quân, một tay nhẹ nhàng vuốt ve những chỗ lông còn sót lại ít ỏi trên người. Đám lông khi bay ra hóa thành một làn khói xanh, cả điện Lăng Tiêu bỗng tràn ngập một mùi xú uế.

“Ta đã tu thành chánh quả từ lâu, ai ai cũng biết ta là Đẩu Chiến Thắng Phật, lão lại mở miệng ra nói ta là Đại Thánh, rõ ràng là bảo ta yêu quái mà. Ta chỉ là muốn chọc lão một chút nên mới trốn trong lò Bát quái của lão, lão lại xuất ra mười đạo chân hỏa muốn thiêu chết ta, hại ta cháy cả đến một cọng lông cũng không còn. Ngài nói đi! Ngài nói ta hiện tại bộ dạng thế này còn mặt mũi nào đi gặp Phật Tổ, đi gặp sư phụ với các sư đệ! Tồn thất như vậy ngài còn không bảo y bồi thường cho ta năm hồ kim đan ư?”

“Điều này...” Ngọc Đế giả vờ ho khan, thừa cơ lấy tay bịt mũi. “Là Lão Quân không đúng.”

Ngọc Đế đối với con khỉ này rất là sợ hãi, hiện nay hắn đã thành Phật, phía sau lại có Như Lai chống lưng, Ngọc Đế đối với y càng úy kỵ thêm vài phần.

“Khải bẩm Ngọc Đế...” Trên mặt Lão Quân hiện ra vẻ ủy khuất.

“Được rồi.” Ngọc Đế ngắt lời Lão Quân, không nhin được đưa tay phẩy trước mũi, nhẹ nhàng nói: “Người đáp ứng hắn đi.”

“Nhưng kim đan này...”

“Ta sẽ tặng người nhân sâm vạn năm, linh chi thành hình, không thua kém gì kim đan.” Để đuổi được con khỉ khó chịu này, Ngọc Đế phải cắn răng, đem vốn liếng tích góp được ra mà cống nạp.

“VẬY...”

“Cũng được, cũng được. Kim đan ta không cần, người đưa ta toàn bộ số linh chi và nhân sâm đó là được!” Tôn Ngộ Không cũng thật tinh minh, y biết giá trị của năm hồ kim đan so với sâm linh chi kia thì còn thua xa.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 7

Ma La

Lúc này đến phiên Ngọc Đế do dự. “Nếu đem Linh Chi Nhân giao cho Lão Quân, ngày sau lão quân luyện đan còn có thể cung cấp cho chính mình, so ra kì thật mình cũng tịnh không có tổn thất gì, nhưng còn con khỉ này...”

“Được rồi.”

Tôn Ngộ Không mặt mày hớn hở, cúi xuống thì thầm bên tai Lão Quân một

câu gì đó. Lão quân lập tức sắc mặt đại biến, hướng về phía Ngọc Đế tạm biệt, sau đó vội vàng quay đầu hồi cung.

“Không biết Thánh Phật đã nói với Lão Quân câu gì, mà làm cho hấn không kịp cáo lui với ta đã vội vã về cung?”

Thấy Lão Quân vội vàng rời đi, Tôn Ngộ Không đang ở trên thượng điện tỏ ra thất phần cao hứng, Ngọc Đế cũng cảm thấy kì lạ.

“Lão Tôn chỉ nói với hấn lò luyện đan kia đã bị ta đập đổ, không chừng bây giờ cung điện của lão ta đã bị thiêu rụi rồi cũng nên.” Nói xong hấn cười lên ha hả, từ Nam Thiên Môn nhanh chóng bay đi, để lại sau lưng chúng tiên cả kinh không nói nên lời cùng một Ngọc Đế đang ngơ ngác ngác.

Khi Lão Quân vội vã trở về, ông tựa hồ cảm nhận được thập vị chân hỏa, trên trán ông mồ hôi thi nhau chảy xuống như mưa.

Nhưng lúc này Lão Quân không phải lo lắng cho phòng luyện đan của mình, thậm chí cả cung điện cũng không phải. Điều làm ông vô cùng lo lắng, chính là tiểu đồng nữ Sương Hoa.

Sương Hoa lúc này đang ở bên Tâm Liên Thánh Mẫu, nàng chính là muội muội của Bồ Tát tại nhân gian. Khi Tâm Liên đắc đạo thành Phật, điều nàng không yên tâm nhất chính là tiểu muội muội này. Vì để cho nàng sớm tu thành chính quả, lão quân đã làm theo lời Phật Tổ thu nhận Sương Hoa làm đồ đệ. Lúc này, Tâm Liên mới tập trung loại bỏ được hết mọi tạp niệm, chuyên tâm tu hành.

“Hôm nay cung điện của mình chìm trong biển lửa nếu không có Sương Hoa ở đó thì tốt, nhược bằng có việc ngoài ý muốn xảy ra, mình làm thế nào có thể đối mặt với Phật Tổ cùng Bồ Tát Thánh Mẫu đây?” Thập vị chân hỏa này đã được Lão Quân khổ luyện thành tiên thuật, năm đó ngay cả Tôn Ngộ Không còn không thoát được nó. Mặc dù pháp lực của Sương Hoa cũng có chút tiểu thành, nhưng làm sao có thể so với Đại Thánh được? Nếu bị chân

hỏa này thiêu đốt, có lẽ chỉ trong khoảnh khắc đã hồn thần yên diệt, dù có Hoàn Hồn Đan cũng trở nên vô dụng, hà huống chi, Sương Hoa thiên tu tuyệt đỉnh, là đồ đệ được lão quân sủng ái nhất.

Càng nghĩ càng lo lắng, lão quân huy động phát trần, ngồi lên Thanh ngư đánh cho chạy như điên.

“Lão quân.” Phía sau truyền đến tiếng Đại Thánh kêu gọi nhưng Lão Quân không hề nghe thấy, vẫn dùng phát trần quét cho Thanh ngư chạy không ngừng. Thanh ngư theo Lão Quân thời gian lâu như vậy, chưa bao giờ thấy chủ nhân lại nóng vội đến thế này. Bốn vó nó tung ra, mây bay tứ tán, nhằm hướng cung điện Lão Quân phóng đi như bay.

“Lão quân.” Thanh ngư mặc dù có nhanh, nhưng trong khoảng khắc đã bị đại thánh vượt lên. “Lão thật là vô lễ! Lão Tôn gọi như vậy, ngươi sao không trả lời?”

Lão quân vốn đang cấp bách, thấy con khỉ này chạy tới quét tháo lung tung, bất giác nộ tâm bùng phát, lật tay phát một cái về phía Đại Thánh.

Tôn Ngộ Không vốn chỉ muốn trêu ghẹo Lão Quân, không có ý phòng bị. Nay bị một cái phát này vào giữa trán, choáng váng hết cả đầu óc, suýt nữa thì ngã ngay trên mây. Khi ổn định lại thân hình thì đã không thấy bóng dáng Lão Quân đâu nữa.

Tôn Ngộ Không tính tình ngoan liệt, sau khi đắc đạo được người người kính trọng, tuy đã thành Phật nhiều năm nhưng tính cách một điểm cũng không có đổi, làm sao mà chịu được cái sự bức tức này chứ. Hắn gọi ngay Cân Đầu Vân, ẩn thân kĩ lưỡng rồi nhằm hướng cung điện của Lão Quân phi đi. “Lão già bất nghĩa, đừng có trách ta đến cung điện của lão cho thêm chút gió.”

Đại Thánh hậm hực nói, trong nháy mắt đã thấy Lão Quân ở phía xa xa đang hạ xuống.

Lúc này, Đại Thánh đã đến bên trên cung điện, rút ra một sợi lông nhỏ, biến

thành một cây quạt ba tiêu vác trên vai.

Nhưng cung điện này chỗ nào cũng nguyên vẹn, thật không giống với bộ dạng đã bị hỏa thiêu. Đại Thánh cảm thấy kì quái, bèn niệm một khẩu quyết ẩn thân, sau đó xông thẳng vào trong cung. Bên trong cung từ các đồ đạc nhỏ nhỏ, cho tới tiên đan ngọc khí, tất cả đều không nguyên vẹn. Đi tới phòng luyện đan, lò bát quái vẫn yên ổn nằm tại chỗ, chẳng thấy có tí dấu vết lửa thiêu.

Cảm thấy kì quái, Đại Thánh hiện thân trở lại, vác cây quạt chạy loạn cả lên.

“Ra là con khi nhà ngươi.” Từ phía sau bất giác truyền đến một âm thanh lạnh lẽo, làm cho Đại Thánh đang chạy đông chạy tây phải run lên.

“Lão già này cước lực biến nhanh như vậy từ khi nào?” Ngộ Không ngạc nhiên quay đầu lại, sững sờ chờ đợi ra tại đương trường.

Nguyên lai trước mắt y là một người trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, mái tóc dài màu đen xõa xuống hai vai, đang im lặng đứng đó, cùng với bộ quần áo của hắn hòa thành một thể hoàn mỹ. Từ trong con người đen tuyền của hắn tinh quang bạo xạ, mơ hồ lộ ra một cỗ sát ý, không phải ai khác, mà chính là kẻ trước đây không lâu đã bị Phật Tổ bắt giam: ma đầu Ma La.

“Lâu quá không gặp, Đấu Chiến Thánh Phật vẫn mạnh khỏe chứ?” Trong thanh âm lộ ra một cỗ hàn ý khó hiểu khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy lạnh cả người, quạt ba tiêu trong tay đã sớm hóa thành một cây kim nhỏ - chính là Như Ý Kim Cô bổng, cầm chặt trong tay.

Ngày đó khi Ma La còn chiếm cứ vùng núi Linh Sơn, thì Đấu Chiến Thánh Phật đang trải qua trăm ngàn cực khổ để thu thập xá lợi tử của các vị cổ phật để có thể hồi phục lại pháp thân của Phật Tổ Như Lai, đã đánh trọng thương nguyên thân của Ma La. Hôm nay cừu nhân gặp mặt, tự nhiên cũng thấy không vừa mắt.

“Ha ha....Ma La ngươi quả có phúc, lão tôn ta sống cũng thoải mái.”

Lời nói còn chưa dứt thân hình đã vọt tới, Kim Cô bổng trong tay lóe lên, trở lại hình dáng cũ, phát ra vô số đạo kim quang chói lòa rồi hóa thành ngàn vạn huyền ảnh, nhằm đầu của Ma La xạ tới.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 8

Khiêu Khích

“Đã lâu không gặp, làm gì mới gặp mà đã động thủ thế ?” Ma La một mặt cười lạnh, một mặt nâng hai tay kết thành hình đóa sen đặt ở trước ngực. Một mảng hắc quang bắt đầu từ trong tay hắc tỏa ra, xoay quanh đỉnh đầu Ma La rồi dần dần hóa thành một đóa hắc liên bao kín lấy thân thể hắc.

“Chính là đóa hắc liên này !” Ngộ Không trong lòng chấn động. Ngày trước, linh sơn chư phật người nào nghe thấy đóa hắc liên này mà không giật mình kinh sợ? Trong lòng còn đang trầm nghĩ ngợi, Kim Cô Bổng trong tay đã nhắm hướng hạ bàn đối phương loạn đả.

“Bình.....bình....” một trận âm thanh chấn động vang lên, hắc liên rung động không ngừng, mà Ngộ Không cánh tay cũng cảm thấy tê rần, cơ hồ kim cô bổng như muốn tuột cả ra ngoài.

“Không hổ danh là Đấu Chiến Thánh Phật, nếu ta không khổ cực tu luyện nhiều năm nay, nói không chừng vừa rồi đã bị mi đánh cho thành thịt bằm mất.”

Tuy là mang vẻ mặt chế nhạo, nhưng Ma La trong lòng cũng thầm khiếp sợ.

Không thể tưởng tượng được, con khi này bấy lâu nay pháp lực lại tăng tiến như vậy. Mới vừa rồi nếu không phải mình liều mạng bảo vệ nguyên thần, có lẽ đóa hắc liên kia đã bị hấn một trận loạn bồng đánh cho nát nát, còn mình cũng hồn phi phách tán hay sao ? Trong lòng hấn vô cùng kinh ngạc, cũng không dám khinh thường con khi này nữa.

“Vừa rồi lão Tôn ta chỉ là khởi động, người có khả năng thì tiếp thêm vài gậy nữa đi.”

Nói xong, kim cô bồng trong tay đã hóa thành một luồng sáng vàng rực, hiển nhiên đại thánh đã đem toàn bộ pháp lực ra quyết đập tan đóa hắc liên kia. Kim quang trên kim cô bồng vừa tiếp xúc với luồng hắc khí kia, tức thì không khí trở nên trầm trọng. Mái tóc dài của Ma La dựng ngược lên mạnh mẽ, hắc liên trên đầu kịch liệt rung động.

Mang theo một tiếng rống to, Ngộ Không rung động thân thể, tứ kim quan, bộ vân lý cùng áo cà sa trên thân lập tức trở nên mờ hồ trong suốt. Đỉnh đầu hiện ra phát quang, chân đạp kim liên, lực đạo trong tay dường như tăng thêm vài phân.

Ma La thấy hấn hiển hiện ra pháp thân, cũng không dám coi thường, dưới chân cũng hiện ra một đóa hắc liên, đem thân thể vào trong vòng bảo vệ. Miệng hấn hét to một tiếng :”Tới đi.”

Hai đóa hắc liên hóa thành hai dải lụa hắc sắc nhằm hướng kim cô bồng phi tới.

Ngộ Không vội vàng thu lại kim cô bồng, bay lên không trung. Trong nháy mắt đôi hỏa nhãn kim tinh lập tức bắn ra hai đạo kim quang chói mắt : “ Lão Tôn hôm nay sẽ nhìn coi rốt cuộc ngươi là cái loại yêu quái gì.” Nhưng khi ánh mắt lướt qua, Ngộ Không chỉ thấy một đóa đại hắc liên đang xoay tròn trông không trung, còn Ma La ở bên trong hắc liên tịnh không thấy bóng dáng.

Ngô Không kinh hãi, thầm nghĩ Ma La đang sử dụng ma pháp che mắt, chân thân chẳng biết đang trốn ở nơi nào chuẩn bị ám toán mình. Trong lòng thầm nghĩ bất hảo, lập tức niệm Ân Tự Quyết, mang thân hình ẩn giấu đi, lại phóng hỏa nhãn ra bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Ma La.

Trong giây lát, sau lưng truyền đến “Oành” một tiếng, làm cho đại thánh sợ đến mất cả ba hồn bảy phách, run rẩy nom nớp, nắm chặt lấy kim cô bổng đánh về phía sau.

Nhưng sau lưng đâu có người nào ? Đại thánh định thần nhìn lại, trong lòng dần bình tĩnh lại.

Nguyên lai Thái Thượng Lão Quân đang vội vội vàng vàng trở về, một thân chân khi còn chưa tới suất cung, đột nhiên cửa cung đột nhiên bật mở. Lúc này thu lại thanh ngư, vừa thở gấp vừa kinh ngạc nhìn thân ảnh “Ma La” ở đằng sau.

“Yêu nghiệt khôn kiếp. Dám đến cung điện của ta làm chuyện ma quỷ.” Lời nói vừa dứt, lão quân giơ phát trần lên, lộ ra ba thanh “Thánh Thủy Thần Phù” từ đầu ngón tay, hóa thành ba đạo kim quang, xuất ra nhằm hướng Ma La đánh tới.

Đại thánh đang muốn cười nhạo lão quân già nua mắt kém không phân biệt được thật giả chân thân của Ma La, đột nhiên nghe thấy được trong hắc liên truyền đến một trận cười to:” Lão quân như thế này khác nào giống với con khỉ kia, mới gặp mặt đã ra tay đánh người rồi ?”

Hắc quang chợt lóe, bên trong hắc liên lại hiện ra chân thân của Ma La.

Ba đạo Thánh Thủy Thần Phù kia còn chưa đến được bên người Ma La, đã hóa thành sợi sợi chỉ phong tán nhập không trung.

“Lão quân.” Đại thánh cũng hiện lại chân thân, vài bước đã đến trước mặt lão quân.

“Nguyên lai Thánh Phật còn chưa có chạy a. Ta chỉ nói là con khỉ kia chịu

không nổi, đã bị ta đánh cho chạy mất rồi.” Ma La cuồng ngạo cười lớn, nhẹ nhàng đi tới, lão quân cùng đại thánh nhíu mày.

“Lão quân, ta muốn cùng ngươi thương lượng một chuyện.” Ma La thu hồi tiếng cười, đột nhiên nhìn thẳng vào lão quân nói.

“Thương lượng cái gì ?”

“ Chính là hộ thể Linh Lung Tháp trên đầu của ngươi.”

“Cái gì ?” Lão quân giận dữ, phải biết tháp này không phải là vật bình thường, mà chính là hộ thể thần khí do lão quân khổ tu sáu mươi triệu năm luyện hóa thành. Tuy không có thực thể, song nó lại thiên biến vạn hóa. Bảo hộ tại đỉnh đầu lão quân chẳng biết đã mấy ngàn năm, có lẽ nào nói mượn là mượn. Yêu vật này thật chẳng biết trời cao đất dày gì cả.

“Như vậy đi lão quân, ta dập tắt lửa ở trong đan phòng cho ngươi, vốn là có ân với ngươi, nhưng ngươi lại không chịu đem tháp cho ta mượn. Chi bằng ta và ngươi giao dịch lại một chuyện, như thế nào ?”

“Giao dịch cái gì ?” Lão quân trầm ngâm một tiếng, đôi mày cau lại.

“Ngươi thử nghĩ, ta cùng Đấu Chiến Thắng Phật người nào pháp lực mạnh hơn ?”

“Ha ha, cái này còn phải nói, đương nhiên là Đấu Chiến Thắng Phật hơn một bậc rồi.” Phải biết con khỉ kia pháp lực tuy không bằng ma đầu , nhưng vì tính khí ngang ngạnh của tên gia hỏa này, khắp cả vòm trời cũng biết, lão quân cũng có thể lớn tiếng mạnh dạn nói.

“Tốt lắm...tốt lắm, lão quân đã nói Đấu Chiến Thắng Phật lợi hại hơn một ít, vậy chúng ta không ngại tỷ thí một phen chứ! Nhược bằng lão quân nói đúng, ta sẽ xoay người bước đi, quyết không nói một lời. Nếu là ta thắng....hắc hắc....lão quân phải đem Linh Lung Tháp kia cho ta mượn, thế nào ??”

“Tốt, nhất ngôn vi đỉnh !” Lão quân

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 9

Đấu Pháp

“Tên nghiệt chướng kia đã chạy đến cung Đấu Suất.” Phật Tổ trầm ngâm một lúc, phóng tuệ nhãn nhìn xuyên qua tam giới nên mới biết được trong lòng Ma La đang nghĩ gì.

“Thế Tôn, vì đâu mà ngài biết được hắn đã chạy đến cung Đấu Suất?” Kim Liên Bồ Tát đưa mắt nhìn Phật Tổ rồi hỏi, nghĩ đến muội muội của mình nên trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Phật Tổ nhất thời không nói gì, một lúc sau mới thở dài, đưa mắt nhìn lên bầu trời mây bay lững lờ. “Kim Liên ngô đồ, chẳng lẽ ngài không thể từ bỏ hết thấy những chuyện của thế gian?”

Kim Liên chấp tay chữ thập, không nói thêm gì nữa.

“Ma La ca ca, là người sao?” Sương Hoa nhìn cái bóng quen thuộc trước mặt rồi lên tiếng hỏi. Vì mới nghe ở đây có tiếng đánh nhau nên Sương Hoa bỏ lửng việc luyện công mà chạy đến xem xét nhưng khi đến nơi thì chiến trường đã kết thúc. Nàng nhìn thấy Tôn Ngộ Không thụ thương nơi vai trái và đang kéo lê cây thiết bổng rời khỏi cung Đấu Suất. Sư phó lộ vẻ mặt rất kinh ngạc, trên đầu mây bay lơ lửng, tại đó có một tòa bảo tháp bằng thủy tinh vừa phóng xuất các đạo hào quang vừa xoay tròn không thôi. Sau đó, tòa tháp kia từ trên đỉnh đầu của sư phó rơi xuống, bay đến bên đầu của một

người khác, chỉ trong một chớp mắt, tòa tháp ấy lại đột nhiên biến mất, còn người mặc hắc bào kia thì buông một trận cuồng tiếu. Sương Hoa lập tức rút thanh Sương Hoa kiếm ra, nhằm vào hậu tâm của người kia mà đâm tới.

Trận cuồng tiếu lập tức ngừng lại, người kia chậm rãi quay đầu về sau.

Trong tích tắc, Sương Hoa bị bắt động ngay giữa không trung, không thể tiến thêm lên một bước nào.

Người đứng trước mặt nàng quả thật là rất quen thuộc.

“Ma La!” Sương Hoa thất kinh kêu lên, giống như người mơ ngủ nói chuyện vậy.

Ma La cũng ngậy người, miệng khê hé mở nhưng không thốt được lời nào.

“Choang!” một tiếng vang lên, thanh Sương Hoa kiếm rơi xuống đất, Sương Hoa chuyển thân quay đầu chạy về phía sau.

“Liên nhi!” Ma La phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo, ôm lấy Sương Hoa vào lòng, sau đó bay ra khỏi cung Đấu Suất.

Sương Hoa cảm thấy thân thể bị chấn động mạnh một cái, sau đó thì hoàn toàn mất đi tri giác. Trong cơn mê lung, nàng tựa hồ nhìn thấy sư phó đang truy đuổi theo, nhưng lại bị người kia đánh cho thổ huyết, sau đó thì hần cũng phóng mình bay đi xa. Bên tai nàng nghe loáng thoáng thanh âm vui mừng của Ma La: “Lão Quân, ta sẽ thay ngươi chiếu cố cho Liên nhi, bảo đảm sẽ không có bất kỳ phương hại nào.” Đến khi nàng tỉnh táo trở lại thì đã ở chỗ này.

“Liên nhi, nàng tỉnh chưa?” Thấy Sương Hoa hồi tỉnh, gương mặt Ma La tràn đầy vẻ vui mừng, nói tiếp: “Nàng chưa thành Phật chứ? Làm sao nàng lại ở chỗ của Thái Thượng Lão Quân?”

Thân thể Sương Hoa khê chấn động, vừa rồi nghe hần gọi mình là Liên nhi, trong lòng nàng liền nổi lên một niềm chua xót. Nàng đứng lên, quay đầu sang một bên rồi nói: “Ma La ca ca, ta là Sương Hoa, không phải tỷ tỷ.”

“A, a, vậy... là ta lầm lẫn rồi.” Thanh âm của Ma La lộ ra vẻ thất vọng, chậm rãi đứng dậy.

Sương Hoa và Tâm Liên chính là một đôi tỷ muội song sinh, khi còn ở nhân gian, Ma La luôn lầm lẫn, phân không ra ai là tỷ tỷ, ai là muội muội. Chỉ nhớ lúc nguyên thần của hắn bị chấn thương, ngất xỉu tại sơn cốc, khi tỉnh lại, người đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là Tâm Liên và cũng từ thời khắc đó, nàng đã vĩnh viễn lấy đi trái tim của hắn.

Sương Hoa bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Sự bày trí trong căn phòng này hoàn toàn giống với căn nhà của nàng tại nhân gian. Sương Hoa xoay người lại, nhìn thoáng qua cách bày trí trong căn phòng một lượt rồi thầm nghĩ: “Tất cả những điều này là Ma La ca ca đều vì tỷ tỷ mà làm ra.” Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại cảm thấy chua xót.

“Nếu đã biết có ngày hôm nay, hà cớ gì lúc trước ngươi lại phụ tỷ tỷ?”

Sương Hoa cúi đầu, nói. Nàng nhớ lại lúc trước, Ma La đã đáp ứng sẽ thành hôn với tỷ tỷ của nàng, nhưng sau đó lại thất tung, chẳng để lại một câu. Tỷ tỷ thật đáng thương, hằng ngày đều tựa cửa ngóng trông hắn trở lại, đợi cho đến khi nước mắt và tâm can trở nên cạn kiệt. Sau này lâm trọng bệnh, vốn dĩ không có thuốc nào cứu được, may mà lúc ấy gặp được một vị đại sư vân du đến đây. Y đối với tỷ tỷ rất tốt, lại còn độ cho nàng hướng thiện. Tỷ tỷ về sau cắt đứt được trần duyên, đắc thành chánh quả. Còn Ma La sau lần mất tung tích đó, tuyệt không thấy trở về nữa.

“Lúc trước...” Thanh âm của Ma La trở nên vô lực, hắn chỉ thốt lên được bấy nhiêu thì không nói tiếp được nữa, chuyển thân bỏ đi.

“Ma La ca ca...” Sương Hoa đuổi theo tới cửa, bàn tay ngọc vịn vào nẹp cửa, nói: “Lúc trước, rốt cuộc vì sao ngươi lại không trở về?”

Toàn thân Ma La run rẩy, khẽ xoay người lại, nói: “Nơi đây là Nguyệt Ảnh

nhai, bốn bề đều được bao bọc bởi nước thủy. Dù là Phật Tổ Như Lai hay Thái Thượng Lão Quân, bất luận là ai cũng đều không thể đến được. Nếu người muốn rời khỏi nơi đây, ta sẽ đưa người đi.”

“Ta...” Sương Hoa chỉ nói được đến đây, thoáng do dự một lúc rồi xoay người đi trở vào phòng. Trong thâm tâm của nàng, kỳ thật vẫn chưa quên được hắn.

“Chỉ có điều, người mà hắn yêu thích là tỷ tỷ chứ không phải mình...”

Ma La nhìn theo bóng lưng của Sương Hoa một lúc rồi thở dài, sau đó chuyển thân nhắm hướng Linh Sơn mà bay đi.

“Chuyến đi này ta nhất định phải đưa Liên nhi trở về cho bằng được.”

oOo

“Phật Tổ, tên Ma La đó lần này cướp bảo tháp của ta mà đào tẩu, có lẽ hắn sẽ không trở về Linh Sơn nữa đâu.”

“Đạo Tổ bất tất phải lo lắng, nếu Ma La lại tác nghiệt, bản tọa nhất định sẽ trừng phạt hắn thật nặng!” Phật Tổ an ủi Lão Quân. Ma La đã thương Đâu Chiến Thắng Phật, đã khiến ngài tức giận.

“Không hiểu vết thương của Đâu Chiến Thắng Phật thế nào rồi?” Lão Quân hất nhẹ cây phát trần, lập tức có một hồ kim đan xuất hiện trong tay. Dù sao đi nữa, việc Tôn Ngộ Không bị thương cũng có một phần trách nhiệm của lão.

“Đã không còn gì đáng ngại nữa.” Phật Tổ nhắm hờ đôi mắt, đột nhiên sắc diện thay đổi, nói: “Ma La trở lại rồi.”

Lời vừa dứt, một luồng hắc quang xuất hiện ngay tại đại điện, Ma La trong bộ hắc bào, dáng vẻ phiêu nhiên ngạo nghễ đứng giữa trung tâm.

“Ma La, bản tọa đã cho người một cơ hội, nếu người không biết quý trọng nó thì ta sẽ nghiêm trị người!”

Ma La buông một tràng cuồng tiếu, những sợi tóc đen dài đột nhiên phân tán

ra khắp không trung. “Như Lai, giờ đây ngươi còn cho rằng ta sợ ngươi sao?” Lời vừa dứt thì thân thể đen tuyền hóa thành một luồng hắc quang phóng nhanh đến hướng của Kim Liên Bồ Tát.

Ba ngàn phật tử có mặt cùng với Lão Quân đều cả kinh thất sắc, trợn mắt há miệng, đang muốn ra tay thì luồng hắc quang đã bủa vây lấy Bồ Tát.

Bồ Tát ngự trên đài sen, đôi mắt khép hờ, tay bắt pháp ấn, định di chuyển thì đã không còn kịp nữa. Đột nhiên, từ trên đài sen xuất hiện một khối kim quang chói lòa, từ khối kim quang ấy lại phóng xuất ra muôn đạo kim quang. Sau đó, một đạo tử quang từ trên đài sen của Phật Tổ lại bay ra, nhằm thẳng vào đạo hắc quang mà phóng tới.

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 10

Luân Hồi

Sau một tiếng nổ lớn, Ma La chân thân hiện ra, như trước được một đóa hắc liên bảo vệ. Bên ngoài hắc liên, mười chín tầng Linh Lung bảo tháp của Lão Quân đang phát ra những tia sáng kỳ dị, đã biến đổi kích thước thành một tháp chuông.

Tử Kim Bát Vu lúc này đã bay lên không trung, đang không ngừng xoay tròn xung quanh Linh Lung tháp.

Phật Tổ đưa mắt nhìn Lão Quân, không muốn hỏi mà chỉ nói: “Đắc tội rồi, làm tổn hại bảo bối của Lão Quân.” Ánh sáng phát ra từ Tử kim bát vu tức

thì mạnh hơn lúc trước hàng trăm lần, tập trung vào bảo tháp ở giữa đánh tới.

Ngày trước lúc Vũ vương trong thời kỳ phạt Trụ, tam sư đệ của Lão Quân tức Thông Thiên giáo chủ lại giúp Trụ làm ác, từng bày Tru Tiên đại trận. Đồng thời sai thủ hạ ăn trộm Phật môn chí bảo Tử kim bát vu đem Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân cùng lúc đánh lui, trong trận chiến ấy, hộ thể Khánh Vân trên người Thiên Tôn bị đánh nát, thật sự làm Lão Quân và Thiên Tôn chấn kinh. Còn trận chiến hôm nay, bát vu đấu với bảo tháp, thắng bại tự nhiên rõ ràng, một đạo lệ thiểm đánh thẳng xuống, Linh Lung bảo tháp dĩ nhiên phải vỡ.

Hắc liên rung lên, Ma La khoe miệng cũng rỉ máu, thân hình lắc lư, cuối cùng ngã xuống.

"Nghịch chương! Người làm nhiều điều ác như vậy, đã biết tội chưa?"

"ha ha ha, Như Lai! ta vì tình mà đến, vì nghĩa mà động tới thiên địa! Như thế thì có tội gì? Nhưng thật ra người! muốn tiêu diệt ta cùng với đóa sen nhưng điều đó là rất khó, vì người không phải là ta!"

"Người chỉ vì một chữ tình mà dùng sức mạnh hủy đi hàng vạn sinh mạng. Đúng là người đã hồi sinh, nhưng lại chẳng biết hối cải, lưu lại người hà tất có công dụng gì!" Nói xong cúi đầu niệm chú, pháp bảo bắt đầu bay lên, trong nháy mắt đã phóng ra bảy tám luồng sáng.

Ma La lúc này ngay ngất ngã xuống, hai tay kết hoa sen pháp ấn, cực khổ chia ra để chống lại nguyên thần hắc liên, nhưng khoe miệng lại thổ huyết không ngừng.

"Ma La! bôn toạ cho người thêm một cơ hội." Phật tổ thu lại bảo vật, cúi nhìn hỏi: "Người nguyện ý quy phục Phật môn, giúp đỡ vạn vạn sinh linh đã chết bởi người siêu thoát khổ ải?"

"Như Lai! Muốn giết thì giết, dài dòng làm gì! Mệnh của Ma La chỉ để cứu

Liên nhi. Hôm nay nàng cũng không nguyện ý để ta ở nhân thế, ta liền chết xem.” Nói xong ghé mắt nhìn Kim Liên Bồ Tát.

Kim Liên Bồ Tát hai tay tạo thành chữ thập đoạn ngồi lên trên đài sen, vẫn đang tĩnh tâm mà niệm phật. Nhưng ngay lúc này sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, ánh sáng từ pháp ấn cũng bắt đầu run nhè nhẹ trên tay.

“Được thôi, hôm nay phải chứng kiên cả nguyên thần của người bị đánh tan, thanh tẩy người để tránh tai hoạ cho chúng sinh.”

Bát Vu kia theo lời lại phóng lên, trên không trung chậm rãi xoay tròn rồi toả sáng, toả ra quang mang càng ngày càng mạnh

“Thế Tôn!”

Phật Tổ từ từ mở hai mắt, nhìn đài sen trên đầu nữ đệ tử mà nói.

“Thế Tôn từng đề cập Ma La kia tội lỗi sâu nặng. Nếu như được giáo hoá đắc đạo, sai khiến hắn đi tạo phúc cho muôn dân, coi như là ta hạ giới ban phúc. Vì sao hôm nay lại nhất định phải lấy mạng hắn.”

“Môn đồ, “Phật Tổ thu hồi pháp khí, đỉnh đầu phật quang kích động bắt đầu phát ra những tia sáng rực rỡ, “Nghiệt chương này u tối không thể cải hoá, hôm nay mà không lấy tính mạng, ngày sau hoạ đến, lại không có cơ hội thu phục hắn nữa.”

“Nếu đưa hắn tiến nhập phạm giới để chịu khổ ở dòng đời luân hồi đến, sao lại sợ hắn không dốc lòng bỏ chỗ tối quay về nơi sáng?”

"Cỏ cây sinh ra đều có số mệnh, cuộc sống trên thế gian, âm dương chi khí phải có giới hạn, nếu không ắt gặp thiên khiển. Ma La tội lỗi quá nhiều, cho dù luân hồi đầu thai, yêu khí trên người cũng không có thể sử dụng để đối chọi với thiên địa được, hắn cũng không thể tới nhân thế."

"Thế tôn." Tâm Liên lại cúi đầu. "Nếu có thể được cảm hóa Ma La, đệ tử nguyện bỏ kim thân."

Lời vừa nói ra, tức thì trong đại điện ồn ào một trận.

"Kim Liên." Quan Âm đại sĩ xuất hiện bên cạnh, song thủ chấp lại với nhau, mắt lộ ra vẻ không hài lòng. "Người cần phải hiểu rõ ràng rằng, kim thân nếu bị mất, thì phải tu lại mười kiếp."

"Nhưng nếu bỏ kim thân để có thể cảm hóa được Ma La, thì đệ tử cũng nguyện ý muốn thử một lần."

"Cũng được." Phật tổ không mở miệng, nhưng thanh âm cao vút lại càng thêm uy nghiêm. "Xem ra người và Ma La đã có phàm duyên, đã như vậy, thì người cùng hẳn xuống hạ giới đi." Thanh âm vừa dứt thì mục quang cũng đồng thời khép lại, mặc niệm chân ngôn, tức thì sau lưng phát ra vô số tia sáng mờ ảo kỳ dị.

Tâm liên trên đầu Phật Tổ xuất hiện đại thịnh, lập tức biến thành một đóa kim liên lơ lửng trên không, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhẹ. Lúc này Ma La cũng không nói một lời, cả người như một đạo quang ảnh bị hút vào trong đóa kim liên.

"Đi". Phật Tổ hai tay từ từ tách khai về hai phía, tử sắc quang mang từ đài sen đang lơ lửng trên không tụ lại, bắt đầu tiến nhập đóa kim liên. Lập tức đóa kim liên như run sợ, hướng về phía trần gian chạy trốn.

"Vì tên Ma La, phải không tiếc hy sinh kim thân phật môn đệ tử, y quả thật là thần thánh phương nào mà đích thân Phật Tổ phải đuổi đi?" Lão Quân không nhìn được cuối cùng phải lên tiếng.

"Lão Quân là tổ tông trong đạo gia, chỉ cần đưa tay nhắm tính cũng có thể biết quá khứ vị lai, vậy mà còn muốn bàn tăng nhiều lời ư?"

"Điều này..." Lão Quân giơ tay nhắm tính, cuối cùng cũng hiểu ra. Sau đó liền từ biệt Phật Tổ quay đầu rời khỏi điện.

Nguyên lai dưới núi Linh Sơn có một mảnh thần trì, xưa kia lúc Như Lai tu thành chánh quả cũng là lúc, trong ao nở ra hai đóa hoa sen. Một đen một trắng, được gọi là mộng tâm liên. Hai đóa hoa sen này hấp thụ thiên địa linh

khí, là hai vật chí bảo của nhà Phật. Sau này đóa hắc liên đắc đạo trước, và nó chạy trốn tới nhân gian. Không lâu sau, đóa bạch liên cũng không chịu được sự tĩnh mịch, cũng trốn khỏi Linh Sơn. Đóa hắc liên làm náo loạn thiên địa, sau đó chạy trốn tới nhân gian và thu thập các độc khí hắc ám, và hóa thành Ma La gây hỗn loạn dưới thế gian. Khi đóa bạch liên trốn xuống cũng là lúc, nó rơi vào một sơn cốc hoang sơ, mặc dù đã xuống nhân gian nhiều năm nhưng vẫn còn nguyên vẹn tiên cốt - sau này là nữ tử của họ Lục, tên Tâm Liên.. Phật tổ lần này khiến cho hai người bọn nàng đồng thời hạ giới, đó là để linh khí bạch liên thuần khiết trên người nàng trấn áp yêu khí của Ma La. Cuối cùng là để thu phục Ma La

Chỉ có một việc, mà Phật tổ vẫn lưỡng lự không yên tâm.

"A di đà Phật ." tiếng Phật tổ nhẹ nhàng cất lên, sau đó người không còn nói một lời nào nữa, chỉ chờ đợi Ma La sau mười lần luân hồi nữa, và vẫn đang chờ đợi

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 11

Quyết biệt

“Tỷ tỷ”

Thấy tỷ tỷ đã mở mắt tỉnh dậy, Sương Hoa nhẹ nhàng ngồi xuống, nâng lấy vai tỷ tỷ."Hãy nhớ lại đi? Muội là Sương Hoa, tỷ là Tâm Liên, chúng ta là tỷ muội của nhau. Sau khi Ma La ca ca để muội lưu lại tại Nguyệt Ảnh nhai thì

mất tin tức của nhau. Sau đó muội rời Nguyệt Ảnh tìm các người, chỉ là khi đó các người đã đến nhân gian. Muội không tìm thấy tông tích gì cả bèn đi tìm sư phụ, cực khổ cầu xin ba ngày mới được sư phụ chịu nói tông tích của các người.

Tỷ và Ma La ca ca đều phải chịu luân hồi chi khổ, tỷ cần hai lần trọng nhập luân hồi, còn Ma La ca ca thì cần đến mười lần lận. Lúc tỷ trọng sanh lần thứ hai, muội theo đuôi tỷ độn nhập phạm gian, nguyên thần nhập vào Sương Hoa kiếm bảo vệ tỷ. Lúc Ma la ca ca tại phạm gian thì ký ức luôn tìm cách thức tỉnh, nhưng ngay sau mỗi khi huynh ấy khôi phục ma tính thì tử kim bát của Phật tổ lại buộc huynh ấy đả nhập luân hồi. Chỉ là tạo hóa trêu người, ngay lúc Ma La ca ca chuẩn bị luân hồi lần thứ 10, tỷ lại đến Thiên Trụ sơn, tình cờ đến nơi Ma la ca ca bị tù cầm. Ngay lúc huynh ấy bị tổng nhập luân hồi, tỷ đã cứu huynh ấy. Nhưng nguyên thần của muội vào lúc đó cũng đã bị hủy.

“Cái gì? Nguyên thần bị hủy?” Tâm Liên thân thể run lên, hai tay nắm chặt lấy tay muội muội, “Làm thế nào như vậy được? Vì một nam nhân phụ tâm mà tỷ lại hủy đi nguyên thần của muội! Tỷ ...” Nói đến đây thì không thốt ra lời, nước mắt tuôn trào rơi xuống cả tay của muội muội, tay nàng run lên, lạnh buốt

“Tỷ”. Sương Hoa cười khổ, sắc mặt trắng bệch như giấy. “Tỷ quên rồi sao? Đạo trưởng đã chữa trị nguyên thần cho muội tốt lắm, chỉ là...”

“ Là sao?”

Vào lúc muội hạ phạm, sư phụ sợ muội tiết lộ thiên cơ nên không cho phép muội nói chuyện, vì vậy vào lúc chúng ta gặp nhau, muội chỉ lắc và gật đầu chứ không nói. Nhưng cuối cùng muội cũng không chịu được đã nói ra.

Sương Hoa chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt mê ly, nhìn lên bầu trời đầy sao.

“Muội đã phạm vào thiên điều, nguyên thần không lâu sẽ bị tiêu tan, tỷ tỷ”

Sương Hoa cười khỏ. “cái mệnh này muội không còn quan tâm nữa, chỉ là Nhược Thủy long vương nói cho muội biết một việc mà tỷ cũng cần phải biết. Ma La ca ca lúc đó không phải bỏ rơi tỷ mà đi. Huynh ấy mỗi khi đến lúc ma tính đại phát, vì sợ sẽ làm tổn thương chúng ta nên trốn ở Nguyệt Ảnh nhai, chịu đựng nỗi thống khổ mê loạn tâm trí. Khi huynh ấy trở về thì tỷ đã đến ngày đắc đạo thành tiên rồi . Huynh ấy hiện đang ở Nguyệt Ảnh nhai. Lúc tỷ phi thăng cũng đã đi ngang qua đó, tỷ hãy đi tìm huynh ấy đi.” Nói xong cúi đầu, mắt ứa lệ. Trong lòng muốn tỷ tỷ đi, tại sao lại cảm thấy buồn quá? Sương Hoa cắn môi, rút khỏi tay tỷ tỷ chuyển thân đi về hướng Thính Vũ các .

“ Hoa nhi!” Tâm Liên kêu lên, Sương Hoa toàn thân chấn động, chậm rãi quay đầu lại. “ Tỷ, như quả còn quan tâm đến người muội muội này, thì tỷ hãy đi tìm Ma La ca ca. Nếu không, muội lập tức cho nguyên thần tiêu tán để tỷ khỏi phải phân tâm nữa.”

“Đừng mà! Tỷ sẽ đi mà.” Tâm Liên đứng lên, do dự niệm chân ngôn phóng xuất tường vân. “ Hoa nhi, tỷ tỷ đi đây, muội phải chờ tỷ và Ma La ca ca trở về.”

“ Dạ.” Sương Hoa mỉm cười gật đầu nhưng nước mắt lại tuôn trào. Khi thấy thân ảnh tỷ tỷ hoàn toàn biến mất thì kiệt sức ngồi xuống, bắt đầu khóc .

Vào lúc tỷ tỷ li khai, Sương Hoa cuối cùng cũng phát hiện nguyên lai trong lòng mình thì ra cũng đã yêu Ma La sâu sắc.

Chỉ là nếu hi sinh mình mà tỷ tỷ có được hạnh phúc thì có gì mà do dự chứ? Vì tỷ tỷ , sự hy sinh này rất đáng giá.

Gió thổi sương dâng

Tỷ tỷ đã rời đi được một canh giờ, chắc là lúc này đã đến Nguyệt Ảnh nhai rồi.

“ Sương Hoa!” Đột nhiên nghe tiếng người gọi mình, Sương Hoa cả kinh

ngẩng đầu nhìn về hướng các ngoại . Lập tức lê tấm thân hư thoát đi ra ngoài.

“ Ma la ca ca là huynh à?” Vừa mừng vừa sợ vừa hoảng loạn. Sương Hoa không nói nên lời.

“Tỷ tỷ của muội đâu?”

“Tỷ ấy,“ Sương Hoa cúi đầu, cảm thấy gương mặt hơi nóng lên.“ Tỷ ấy đến Nguyệt Ảnh nhai tìm huynh rồi.”

Trước mắt sương mù ngày càng nhiều, nghênh người tiến bước trong gió, nghe thoảng thoảng một mùi tanh hôi. Xem ra sắp đến Nguyệt Ảnh nhai rồi. Nghe thoang thoang tiếng nước chảy, Tâm Liên hạ đám mây xuống. không ngờ đã đến Nhược thủy hà chảy vây quanh Nguyệt Ảnh nhai. Chỉ là Nhược thủy hà này chim chóc còn không bay qua được, làm sao mình có thể bay qua đó?

Nhưng chỉ ngăn người một chút, trong lòng đã có chủ ý

Tử điện kiếm xuất ra một đạo quang mang, lập tức một luồng kim quang chói lòa bay hướng về phía mặt nước. Một chiếc cầu gỗ xuất hiện giữa không trung.

Tâm Liên không hề do dự, bước lên mộc kiều mà đi. Các mảnh gỗ bị nhược thủy ăn mòn, dần dần hóa thành một chất lỏng màu vàng. Khi Tâm Liên đi đến giữa cầu thì mảnh gỗ dưới chân bị ăn mòn hầu như gần hết.

Thân thể đột nhiên trầm xuống, Tâm Liên kinh hãi dùng hết sức phóng người lên, tử điện trong tay hướng lên không trung hoa lên một cái, lợi dụng lực phản hồi cuối cùng cũng đến Nguyệt Ảnh nhai. Người một nháy mắt hẫ hẫ

“ Ngươi đã trở về”

Không ngờ có người lên tiếng, Tâm Liên cả kinh quay đầu nhìn

Vân Mộng Truyền Thuyết

Chương 12

Trọn Duyên Kiếp Này

Trong không trung nhìn không thấy ánh trăng, nhưng toàn thân người ấy tựa hồ như đang tán phát ra nhiều tia sáng mỏng manh. Tâm Liên nhìn thấy khuôn mặt khủng khiếp ấy, hoàn toàn bị những miếng vải lân che kín, hiển nhiên không phải là người. Nhưng không hiểu sao, trong lòng Tâm Liên không hề sợ hãi, trái lại còn cảm thấy có phần thân thiết.

“Ta đã trở lại.”

“Ma La hài tử kia?”

“Ta đến là để tìm hấn.”

“Đã qua nhiều năm, rốt cuộc ngươi cũng đến tìm hấn.”

Sau đó hấn xoay người đi về hướng sông Nhược Thủy. Thân hình khẽ nhún một cái, thì đã khuất sau cơn sóng đào.

Hồi lâu sau, Tâm Liên vẫn đứng thất thần ở đó, sau cùng nàng di chuyển cước bộ đi vào trong gian phòng nhỏ.

Nàng tựa hồ như đang nhớ lại chuyện gì.

Chuyện cũ từ từ hiện về, hồi đó Long vương rất thích kể chuyện xưa tích cũ cho người khác nghe.

Nàng nhớ năm ấy, Vân Mộng hắc liên giáng hạ phạm giới, rơi trúng ngay trên bờ sông Nhược Thủy này. Không lâu sau, nàng cũng truy theo đến đây.

Lúc ấy, Long vương rất yêu thích Vân Mộng song liên, tại Nguyệt Ảnh nhai, đã chứng kiến lời thệ nguyền của bọn họ, sau đó thì bọn họ cùng nhau hạ phàm.

“Có lẽ nó vẫn còn ở dưới đáy nước.” Bàn tay vừa chạm vào cánh cửa, Tâm Liên khẽ mỉm cười, lại chìm vào hồi ức hạnh phúc trước kia.

Nhược thủy đột nhiên bắn lên tung tóe, Tâm Liên quay phắt lại, liền trông thấy một nhân ảnh đang tiến đến từ đằng xa, nàng cảm thấy hồi hộp lạ thường.

“Liên nhi! Rốt cuộc nàng cũng đã đến!”

Một cỗ yêu khí bao phủ tầm nhìn của Tâm Liên. Lòng nàng thoáng rung động, lại cũng có một chút đau lòng. “Hắn rốt cuộc cũng thành ma. Chẳng lẽ trời cao quả thật muốn cho chúng ta đối địch, tương tàn lẫn nhau?” Vừa nghĩ đến đây, ánh tử quang từ trong lòng bàn tay nàng chợt phóng dài ra.

“Ma La, người đã trở thành yêu ma, điều đó khiến chúng ta vĩnh viễn trở thành địch nhân, đừng chạy!” Lời vừa dứt, thân hình liền chuyển động, bảo kiếm nhắm thẳng đến mi tâm của Ma La.

Ma La cả kinh, nhẹ cúi đầu, kẹp chặt luồng tử điện nơi hai ngón tay.

Những sợi tóc dài bay bay trong gió, thân thể Ma La run nhè nhẹ, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, cất lời hỏi giống như tự lẩm bẩm với mình: “Nàng đến tìm ta, phải chăng là để lấy tính mạng của ta?”

Với sự hỗ trợ của luồng ánh sáng phát ra từ bảo kiếm, Tâm Liên chú mục nhìn vào cái ấn ký hắc liên trên trán của Ma La. Lúc này, sắc mặt của hắn đã trở thành màu vàng đen, xem ra hắn quả thật đã biến thành thiên địa đệ nhất ác ma.

“Không sai!” Lời vừa thốt, Tâm Liên cắn răng xông đến tấn công.

“Không sai? Tốt, tốt.... Ha ha ha....” Ma La bật cười cuồng dại. Tâm Liên cảm thấy bàn tay khẽ run, tử điện đã rời tay mà thoát đi.

“Nếu đã là như thế, vậy thì ta sống còn có ý nghĩa gì nữa? Nàng đã muốn lấy tính mạng của ta, vậy thì đây, ta cho nàng đó.” Hấn vừa dứt lời thì hô lên một tiếng thê lương, dòng Nhược Thủy dấy động phong ba, từng con sóng dâng cao rồi hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén nhằm thẳng thân thể Ma La mà phóng tới.

“Đừng! Ma La!” Tâm Liên sững sốt kêu lên, toàn thân lập tức phóng tới như một làn gió, trên mặt ràn rụa nước mắt.

Một loạt âm thanh phát ra từ những thanh lợi kiếm cắm phập vào da thịt, máu hồng từ thân thể hai người đồng thời phun trào, từng ánh hồng quang chiếu rõ gương mặt trắng bệch của Tâm Liên.

“Ma La, ngươi yêu ta đến thế sao? Trước nay ngươi chưa từng rời khỏi ta, lần này ngươi cũng sẽ không rời khỏi ta, có phải không?” Đôi tay ngọc của nàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của hấn rồi chậm rãi nhắm mắt lại, trên môi thoáng hiện nụ cười.

“Liên nhi, Liên nhi...”

Ma La chụp lấy bàn tay ngọc đang tuột dần xuống khỏi khuôn mặt của hấn, ánh mắt dần dần chuyển sang màu đỏ, thân thể xoay tròn, từ từ hạ xuống thấp, nhược thủy cũng phân khai sang hai bên mà hạ xuống, để lộ ra đáy sông khô ráo.

Tại đó, một đoá bạch liên đang phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Ma La nhẹ nhàng đặt Tâm Liên xuống, trong mắt đã xuất hiện huyết lệ.

“Ma nhân, kết quả có được như ý chăng?”

Từ phía sau truyền đến giọng nói của Long vương. Thân thể Ma La chân động, không thốt nên lời.

“Chân thân của các ngươi đều lưu lại nơi này, như vậy khi nàng tỉnh lại sẽ trở về với chân thân là đoá Vân Mộng Tâm Liên, nếu dùng nó để xóa bỏ lớp yêu khí trên người của ngươi, tất sẽ giúp cho ngươi đạt thành chánh quả.

Người không nên để cho nàng hy sinh oan uổng.”

“Mất đi Liên nhi, ta còn đắc thành chánh quả để làm gì?” Ma La đau đớn nói.

Vân Mộng Tâm Liên trên mặt đất từ từ bay lên, đáp vào tay của Ma La. Từng hạt huyết lệ rơi xuống những cánh bạch liên, tạo thành một phiến huyết vụ nhỏ bé.

“Vân Mộng Tâm Liên là Phật giới chí bảo, có thể tẩy trừ tất cả thống khổ oan nghiệt, nhưng đối với ta, lại không có chút tác dụng.” Ma La nhìn đóa hoa đang nằm trong lòng bàn tay, đột nhiên lật tay, một ánh bạch quang phóng lên cao, trong nháy mắt đã biến mất tăm. “Trong nhân gian, sinh linh thật chịu khổ quá nhiều.” Thanh âm của hắn trở nên vô lực.

Thân thể Tâm Liên dần biến thành trong suốt, rồi tan biến vào không trung.

“Khụ, khụ...”

“Long vương, người làm sao vậy?”

Long vương mỉm cười, khóe miệng rỉ máu, nói: “Ta vốn tưởng rằng có thể dùng thân thể của mình để thay các người ngăn chặn thủy kiếm, xem ra ta đã sai rồi, xin lỗi người, ma nhân. Khụ khụ...” Vừa nói, lại vừa thổ thêm huyết. “Vốn chỉ muốn bảo vệ các người...”

Sau đó, thân người Long vương đổ về phía sau, hóa thành thần thủ hộ cho sông Nhược Thủy vĩnh viễn.

Màn đêm nơi chân trời đã tan biến, một đôi khóa tinh lạnh lẽ rơi xuống.

Ma La ngây ngốc đứng trên vùng đất đen, ý loạn thần mê.

“Như Lai!”

Tiếng gọi thê lương chấn động sơn cốc, Ma La biến thành một đạo cầu vòng bay thẳng lên không.

Từ trên không trung, xuất hiện vài đạo sấm sét nhắm vào hướng bay của Ma La bổ mạnh xuống. Liền đó là một luồng gió mạnh mang sắc đen áp tới,

khiến Ma La không thể nhúc nhích được nữa.

Trong hư không, một áng mây hồng hiện ra, một bóng người đáp xuống trước mặt Ma La.

“Ma La ca ca.”

“Sương Hoa, thân thể của ngươi...”

“Đây mới chính là thực thể của ta. Ta... kỳ thật, ta chính là cái bóng của tử tử.”

“Cái gì?”

“Tại Đâu Suất cung, ta theo sư phó quan sát tinh tượng nhìn thấy sao mệnh của ta và tử tử đều ở cùng một chỗ, hơn nữa còn ở cùng một tinh vị. Ta đã hỏi sư phó tại sao lại như vậy, nhưng người chỉ trầm ngâm mà không nói lời nào. Tuy nhiên, giờ đây ta đã hiểu được vì sao. Ma La ca ca, ngươi có biết tại sao chẳng?”

Ma La không nói gì, chỉ cười khỏ.

“Sao mệnh của tử tử đã hoán chuyển vị trí ra phía sau, tức là thần thức đã trở về trên người ta.” Sương Hoa nói, rồi từ từ cúi đầu. “Ma La ca ca, trong tâm thức của tử tử, y lúc nào cũng mong ngươi được đắc thành chánh quả. Nếu như ngươi thật sự yêu tử tử, vậy thì tại sao lại không làm theo ý nguyện của y?”

“Cho dù ta có đạt được sinh mệnh vĩnh hằng như Phật đi nữa, cuộc sống cũng rất cô đơn. Phải chăng đây chính là chánh quả mà các ngươi nói tới? Không có Liên nhi, thứ chánh quả này ta không cần!”

Sương Hoa rùng mình, không hề nói gì, toàn thân bắt đầu trở nên trong suốt, cuối cùng thì biến thành làn khí mỏng rồi tiêu tán vào không gian.

“Ma La ca ca, tử tử tuy không có ở đây, nhưng ngươi vẫn còn sống, nên hãy sống cho tốt. Ta vốn chỉ là cái bóng, đã đến lúc phải biến mất. Duyên khởi duyên diệt, tất cả đều có sẵn định số, có lẽ chúng ta đến đây là đã tận duyên

kiếp này.” Lời nói nhỏ dần rồi tan biến, chỉ còn lại tiếng cười rộ của Ma La.
“Tốt, tốt... Như Lai tốt, người đã bày ra thế cuộc này để ta sa vào. Lần này dù ta có bị bại trong tay của người, thì người cũng đừng hòng ta sẽ quy y người.”

Đám vân khí trong không trung xoay chuyển, trở nên nặng nề hơn. Vô số tinh thiên năng lực trút xuống đất, thân thể Ma La trong nháy mắt cũng biến thành nhiều mảnh nhỏ hòa nhập vào trong dòng Nhược Thủy.

...

“Thật không thể ngờ được kết quả lại có thể như vậy.” Sắc mặt Quan Âm đại sĩ lộ nét bi ai.

“Vân Mộng song liên vì tình mà chịu khổ, sau khi ở hạ giới cũng không thể trở về nữa. Kết quả mà ta lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra.” Phật Tổ khẽ thở dài nói. Tử Kim Bát Vu im lặng nằm một bên bảo tọa, phát ra những tia sáng lạnh lạnh.

“Thế Tôn, người đã biết trước kết cuộc sẽ như vậy rồi sao?”

Phật Tổ khẽ gật đầu, nói: “Tất nhiên! Người hãy đưa bọn họ trở lại vòng luân hồi, chuẩn bị hạ thế. Hãy an bài cho bọn họ một đoạn nhân duyên.”

“Vâng!”

Bồ Tát lãnh mệnh, ngự đài sen rời khỏi Lôi Âm Tự.

Hết

Dịch Giả: [dead2nd](#), [hieproton](#), [rongbang](#), [NDGHNTD](#), [vivarichmount](#), [donguyen2605](#)

Nguồn: [tàng thư viện](#), [hoanguyettaodan.org](#)

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 8 tháng 9 năm 2008